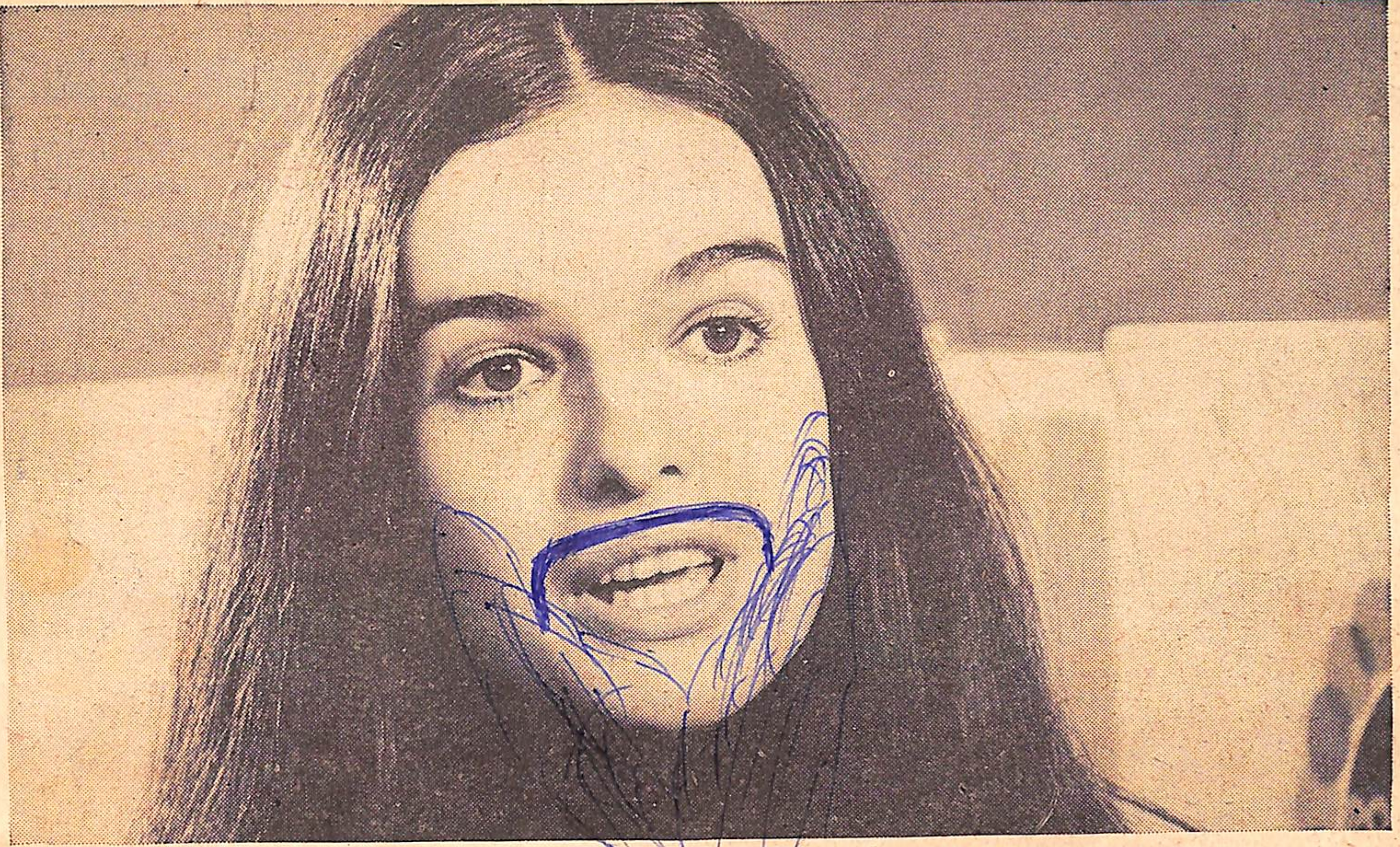
Bu Sayıda AKBABA-TOTO OYNAYIN ve...

Demirel, «Milleti hakem seçtik» dedi.
YILIN HAKEMİ!

5000 LİRAYA KADAR KAZANIN!

"Oh, AEG!"

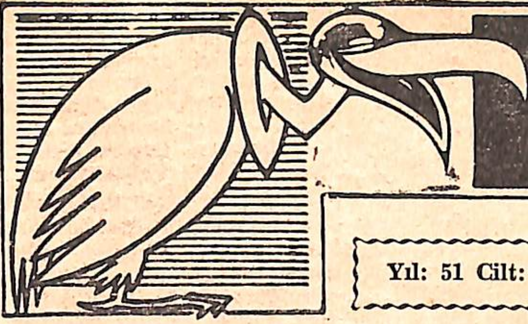
"İnce duvarlı.
Ve yekpare emaye...
İçi ferah, geniş, pırıl pırıl.
Dışı derli toplu.
Yüksek randımanlı
'roll-bond' tipi evaporatör'ü
yekpare alüminyumdan.
Buzlukları da alüminyum.
Özel etliği var.
Rafları ayarlanabilir.
Soğuk kontrol damlalığı,
yiyeceklerin niteliğine uygun
bir soğutma sağlar.
Dünyaca ünlü
AEG kompresörü ile
donatılmıştır.
5 yıllık garantisi
bütün dünyada geçerlidir.
Oh, çok rahatım...
Bilerek aldım!"

POLİ-ÜRETAN'lı AEG

"birinci marka"

(Manajans: 1794 — 91)

Yıl: 51 Cilt: 25 Sayı: 30 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 11 Temmuz 1973 * Fiyatı: 150 Krş.

RAHATLIK

DÜNYADA rahatlık çeşit çeşittir:

Minder rahatlığı, cüzdan rahatlığı, mide rahatlığı gibi...

En güzeli ve insancası vicdan rahatlığıdır. Buna ancak kendine, yurduna ve bütün insanlığa karşı her türlü görevini yerine getirmiş olduğunu bilen nâdir kişiler kavuşur. Hiçbir zaman tam olarak kavuşamazlar tabiî; kavuştukları zaman da rahatlıkları pek uzun sürmez.

Çünkü öyleleri durmadan kendi kendilerini sorguya çeken, duygu ve düşüncelerini didikleyen, vicdanlarının her köşesini dikenli sorularla araştıran insanlardır:

— Başkaları da benim kadar rahat mı?

— Değillerse, onların mutluluğunu arttırmak için yapabileceğim bir şey var mı?

— Varsa, yapıyor muyum? Yapmıyorsam neden? v.b.

Bunun tam tersi de eksik değildir tabiî:

Rahatlıkların en rahatı, her durumda rahatına bakabilme rahatlığıdır.

Gerçi bazıları öylesine vurdumduymazlık der, kişisel ahlâka ve toplum çıkarlarına uygun düşmediğini söylerler. Ama onlar ne derlerse desinler, o biçim rahatlığın sağlığa uygun düştüğü besbellidir.

Başkalarının dertlerine ve çevredeki bütün üzücü durumlara boş verebilen kişilerin uykusu kaçmaz, tansiyonu yükselmez, midesi gaz yapmaz. Öyle bir sürekli sinir gevşekliği içinde yaşamak ömrü uzatır alabildiğine.

Memleket büyüklerinin sağlığının yerinde ve ömrünün uzun olmasını isteyen bütün vatandaşlar onlara o türlü rahatlık dilemelidirler.

Türk toplumunun rotasını çizen birçok çevrelerin son aylar ve haftalarda bu amaca gitgide yaklaşmakta olduklarını görmek hepimizi ne kadar sevindirse azdır.

Bunun belirtileri gerçekten yaygınlaşmakta günden güne.

Tek bir örnek verelim.

Geçenlerde Parlamento Muhabirleri Derneğinde gazetecilerle görüşen bir Bakanımız aynen şöyle dedi:

— Hükûmet muhabir ve yazarların yazılarını değerlendiren yazı işleri müdürlerinin hapsedilmesini Anayasanın ilgili maddesine aykırı bulmuştur.

İyi, değil mi?

Her ne kadar hayli gecikildiyse de, hükûmetimiz nihayet açık bir haksızlığa ilgi göstermiş. Bakanlar Kurulunun bir toplantısında Anayasamız incelenmiş, söz konusu yazı işleri müdürlerinin durumu ilgili madde açısından ele alınmış, hapsedilmelerinin Anayasaya aykırı olduğuna karar verilmiş.

Demek ki yazmadıkları —hattâ bazan görmedikleri— yazılar yüzünden birtakım vatandaşların hapishanelerde çile doldurmasının mantık ve insafa olduğu kadar hukuka da ters düştüğü Türkiye Cumhuriyeti Hükûmeti tarafından resmen kabul ediliyor.

Bütün yurtdaşların haklarını korumak ve mutluluklarını sağlamakla görevli yöneticiler tek bir Türk'ün haksız yere tek bir dakika özgürlükten yoksun bırakılmasına göz yumamıyacaklarına göre, ne yapılmasını beklersiniz?

Bir an bile oyalanmadan harekete geçilerek söz konusu vatandaşlarımızın özgürlüğe kavuşturulmasını, değil mi?

Bekleyedurun siz daha!

Hapishanelerde sürünenler de bekleyedursunlar...

Çünkü yazı işleri müdürlerinin hapis cezalarını para cezasına çeviren değişiklik tasarısının ne vakit parlamentoya sunulacağı sorusuna sayın Bakan şu cevabı verdi:

— Tahminlere göre ancak yılbaşına doğru Meclislerde görüşülebilecektir.

Hangi Meclislerde?

Tatile girmek üzere dört günde tam 45 yasa çıkarıveren Meclislerimizde! Hem de bazıları yüzlerce maddelik yasalar...

Anayasaya aykırı olarak hapsedildikleri hükûmet tarafından açıklanan vatandaşlarımızı özgürlüğe kavuşturacak değişiklik ise tek maddelik.

Ne diyelim bu duruma? Anayasayı hafife almak mı diyelim? Özgürlüğe boşvermek mi? Vatandaşları insan yerine koymamak mı?

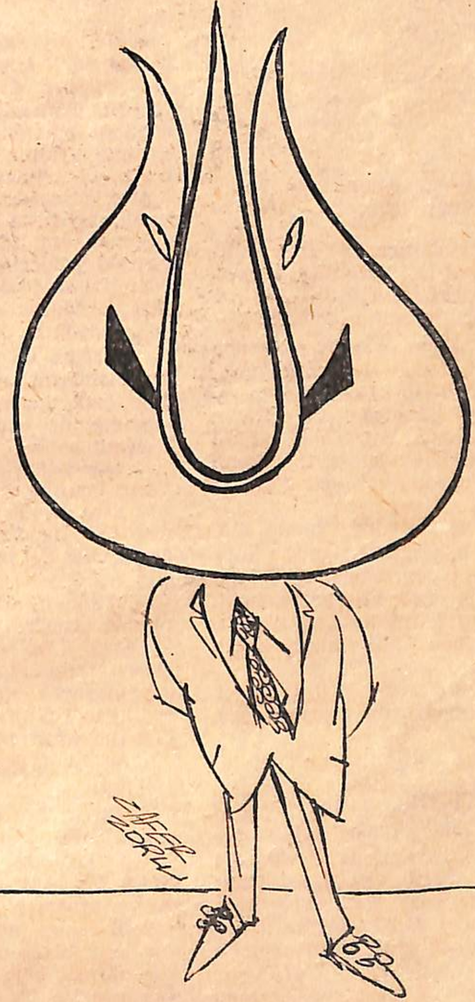
En iyisi, rahatlık diyelim. Her durumda rahatına bakabilmenin rahatlığı...

Ve bu nimetin rahavetiyle gerinenlerin bir gece bile uykusu aksamasın diye hep birden seslenelim:

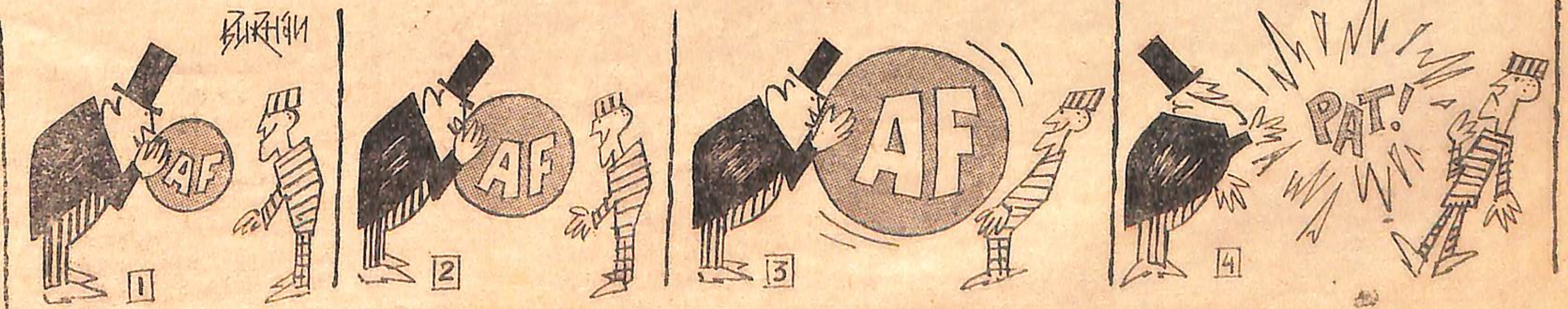
— Allah rahatlık versin!

AKBABA

CHP, seçim kampanyasını İstanbul'da açtı. — Gazeteler —

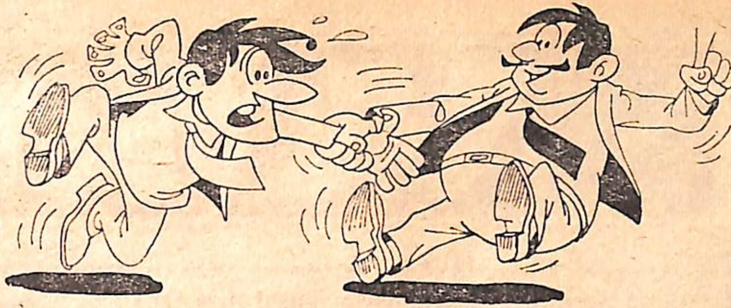
Yazısız

— Meclis, Af Kanununu çıkartmadan tatile girdi. —

Çok Değerli Bir Arkadaş

VEDAT SAYGEL

YÜZÜME bakmasıyla sevinçli bir şaşkınlığa bürünmesi bir oldu:

— Siz, dedi, siz şey değil misiniz?

Kaybedecek vaktim olmadığı halde cevap verdim:

— Hayır, şey değilim.

İnanamadı:

— Allah Allah... «İnsanlar çift yaratılmışlardır» diye boşuna söylememişler... Değilsiniz demek? Fakat gene de bir yerlerden sizi gözüm ısırıyor.

İri gövdesinin doldurduğu kaldırımda sıvışmak için bir boşluk ararken:

— Olabilir, dedim. Bir sinema gişesinin önündeki kuyrukta, ya da sıkışıp kaldığımız kalabalık bir taşıtta yüzyüze gelmiş olabiliriz.

— Bu tanışlığın öyle bir yerlerden geldiğini sanmam. Dur bakayım... Tamam! Emniyet Müdürlüğü nezarethanesinde karşılaşmıştık sizinle. Hatırladınız değil mi? Hani alkollü araba kullanmaktan getirilmiştim de, geceyi orada geçirmek zorunda kalmıştım?...

— Valla ne diyeyim bilmem ki...

— Nasıl bilmezsin canım? diye çıkıştı. Seni de bir soygunda mı ele geçirmişlerdi, ne? Yürüyecek halin kalmamıştı da, büzüldüğün köşede, «Ben suçsuzum» diye inleyip duruyordun.

İftiranın bu kadar kuyruklusuna da hiç uğramamıştım doğrusu! Şaşkınlıkla:

— Ben mi?... diye bağırmışım.

— Sen değil miydin o? Vay canına... Bu kadar benzeyiş olur hani! Sizden iyi olmasın çok değerli bir arkadaştı. Dostluğumuz ilerledikçe içini dışını döktü ortaya. Soygunu kendisinin yaptığını çekinmeden söyledi. Plânlayan da kendisiydi. Yakalanmadan önce paraları saklamayı başarmıştı. «Buradan kurtulunca ortak bir iş tutarız» diyordu. Daha sonraları birkaç kez de mahkemede karşılaştık. Duydum ki, temize çıkmayı başarmış sonunda. O gün, bugün bir daha karşılaşamadım kendisiyle.

Gün ışığına doğru çevirip, bir daha baktı yüzüme:

— Hayret!... Benzeyiş dediğin bu kadar olur yâni!

Temize çıkmanın verdiği rahatlıkla sıvışmaya hazırlanırken:

— Hay Allah!... diyerek girdi koluma. Geldiğim yöne doğru birkaç adım attı, direndiğimi görünce sordu:

— Ne tarafa gidiyordunuz?

Aksi yönü işaret ettim.

— Tamam, dedi, o tarafa doğru yürürüz. Kim olduğunu, nerede gördüğümü çıkaramazsam imkânı yok gözüme uyku girmez; tuttuğum işten hayır gelmez!

Alıcı gözüyle adama baktım, beni bırakması tanış çıkmamıza bağlı olduğuna göre, ömrümüzün bundan sonraki yıllarını birlikte geçireceğiz demekti! Adamdaki surat, şimdiye dek gördüğüm suratların hiçbirine benzemiyor ki... Onun benzettiği gibi, birazcık da ben onu birilerine benzetebilsem kıyısından köşesinden tanış çıkacağız ya... Nerde bizde tanımadığını tanış çıkaracak kadar kuvvetli hafıza!

— Dur bakayım... Yoksa...

Bir umutla durdum. İnşallah bu kez hem kendi nerede karşılaştığımızı hatırlar, hem bana hatırlatırdı da, ikimiz de bu dertten kurtulurduk.

— Tamam. Tanışıklığımız tramvaydan olacak.

Haa, bak bu olabilirdi işte. Sabah akşam tepesinden kapılarına kadar salkım saçak biletsiz yolcularla dolu olan Edirnekapı — Bahçekapı tramvaylarına az takılmamıştım...

— Kadıköy hattında biletçilik yapıyordunuz.

— Hayır, İstanbul tarafında biletsiz yolculuk yapıyordum.

— Düşünün, hatırlayacaksınız. Hattâ bir sahte bilet meselesine adınız karışmıştı da...

Belli canım, adam bir şeyler biliyor ama bizim kafada iş yok! Düşün, düşün, beynim çatlayacak! Manav çıraklığı yaptığımı, sinemalarda su sattığımı, daha birçok boyaya dalıp çıktığımı hatırlıyorum da, tramvay biletçiliği yaptığımı hiç hatırlamıyorum! Hele İstanbul'dan tramvaylar kalkana kadar biletin sahtesine, sahicisine elimi sürdüysem ellerim kırılsın!

— Hani canım, işinize son verilmiş, birkaç ay da yatmıştınız galiba... Bir yaralama olayından girdiğim Sultanahmet Cezaevinde ikinci kez karşılaşmıştık hani?

— Bir yanlışlık olmalı, diyerek sıyrılmak istedim kolundan.

Fakat adam bırakacak gibilerden değil. Daha bir sıkı sarıldı mı koluma! İlle cezaevinde yatıracak bizi!

— Haftada iki gün ziyaretinize gelen bir kızkardeşiniz vardı.

— Kız kardeşim yok ki...

— Belki şimdi olmayabilir. Ama o zamanlar vardı.

— Hiçbir zaman olmadı.

— Demek o da değilsin? Vay anasını!... E, benzeyiş bu kadar olur vallahi! Üç ay az çile doldurmamıştık o arkadaşla... Sizden iyi olmasın, çok değerli, çok şakacı bir çocuktu. Yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmiyordu. Sonra bir esrar kaçakçılığına adı karıştı. Başka bir cezaevine naklettiler. Gidiş, o gidiş! Gerçi cezasını bitirdiğini, yepyeni bir hayat kurduğunu, ticarete atılıp yükünü tuttuğunu duydum ama kendisiyle karşılaşmak fırsatını bir türlü bulamadım. Ne benzeyiş! Hıh demiş, sanki burnundan düşmüşsün.

— Ne denir, insan insana benziyor işte.

Bir yandan da kolumu kurtarmaya çalışıyorum.

— Nerden, nerden, nerden?... Gözüm birini ısırdı mı, nerden tanıdığımı eninde sonunda çıkarırım. Zaten çıkaramadım mı, bulup çıkarana kadar elim iş tutmaz artık. Kafam başka şeye çalışmaz. Sen hiç Tophane'de bulundun mu?

— Bulunmak şöyle dursun, Tophane'den geçen otobüslere bile binmedim.

— Hüsnü de olamazsın o halde. Ama tanırsın Hüsnü'yü değil mi? Anasına götürsem, «Hüsnüm, yavrum benim» diye boynuna sarılmazsa bileklerimi keserim! Tanrı önce birinizi yaratmış, sonra o yarattığına baka baka diğerinizi yapmış! İşte öylesine benziyorsunuz birbirinize. Sizden iyi olmasın, çok değerli bir arkadaştır o Hüsnü dediğim çocuk da. Yıllarca Karaköy'ün haracını yedi. Sonra bir kadın meselesinden hapse girdi. Onun çıkmak üzere bulunduğu sıralarda bir gasp suçundan ben içeri düştüğümden, kaybettik birbirimizi. Tophane'den uzaklaşmış, birkaç kumarhane açıp namuslu bir hayat kurmuş ama, nereleri aradımsa bir daha bulamadım kendisini. Diyeceğim insan insana benzerse, bundan fazla benzemez her halde. Yoksa, yoksa...

Bizim evin bulunduğu sokağa geldik ya, kolundan sıyrılamıyorum.

— Boşver düşünmeyi, dedim. Eninde sonunda tanış çıkacağımıza göre, biraz da hatır soruşalım bari. Görüşmeyeli nasılsın bakalım?

— Bizde bir değişiklik yok, dedi. Bildiğin gibi... Yuvarlanıp gidiyoruz.

— Çoluk çocuk ne âlemde?

— İyiler. Kızı Kürt Sülo'yla evlendirdim Sülo'yu bilirsin, Beyoğlu'nun haracını yer. Oğlan biraz hayırsız çıktı işte. Her ne kadar, «Ulan zenaat altın bileziktir, gel şu benim eski mesleği sana öğreteyim de, ömrün boyunca ye iç bana dua et hergele» dedimse, razı edemedim. Bütün şeytanlıklara aklı eriyor da, baskı tekniğine akıl erdiremiyor namussuz! İki yıl kafa patlattım, emek verdim, sahte para basmanın özelliklerini öğrettim, bana bir yüzlük yaptı ki, evlere şenlik! Beş kâğıda bozdurabilirsen yuf olsun! Nerde benim o eski gıcır gıcır beşyüzlükler, nerde onun çamura bulanmış renkteki yüzlüğü...

— Neyse, dedim, çocuktur; ilerde o da daha iyilerini yapmasını öğrenir. Şimdi bana müsaade...

— Nereye yahu, diyerek yakaladı elimi. Bunca yıllık hasretten sonra bulmuşum, kolay kolay bırakır mıyım seni?

— İşim var da, diyerek kıvırma çareleri aramaya başladım. Gene görüşür, bol bol eski günlerimizi anarız.

— Yoo, dur bakalım. Daha bir lokantaya gidip yemek yiyeceğiz, bir gazinoda karşılıklı kafaları çekeceğiz ki, tadı çıksın.

— Başka bir zaman...

— Başkası maşkası yok bunun. Hepsinden önemlisi, daha nereden tanıştığımızı bulup çıkaracağız değil mi ya? Dur bakayım, sürgüne gittin mi sen hiç?

Hayatta çok sürünmüştüm ama Tanrıya binlerce şükür kimse tarafından bir yerden başka bir yere zorla sürülmemiştim.

— Yoo, dedi, hemen cevap verme. Biraz düşün bakalım. Geçmişini şöyle bir kurcala. Kütahya'da sekiz aylık bir sürgünlüğün olacaktı değil mi? Kapkaççılıktan mıydı, zarfçılıktan mı?

Kütahya'ya bir kez gitmiştim, o da mecburî hizmet faslından.

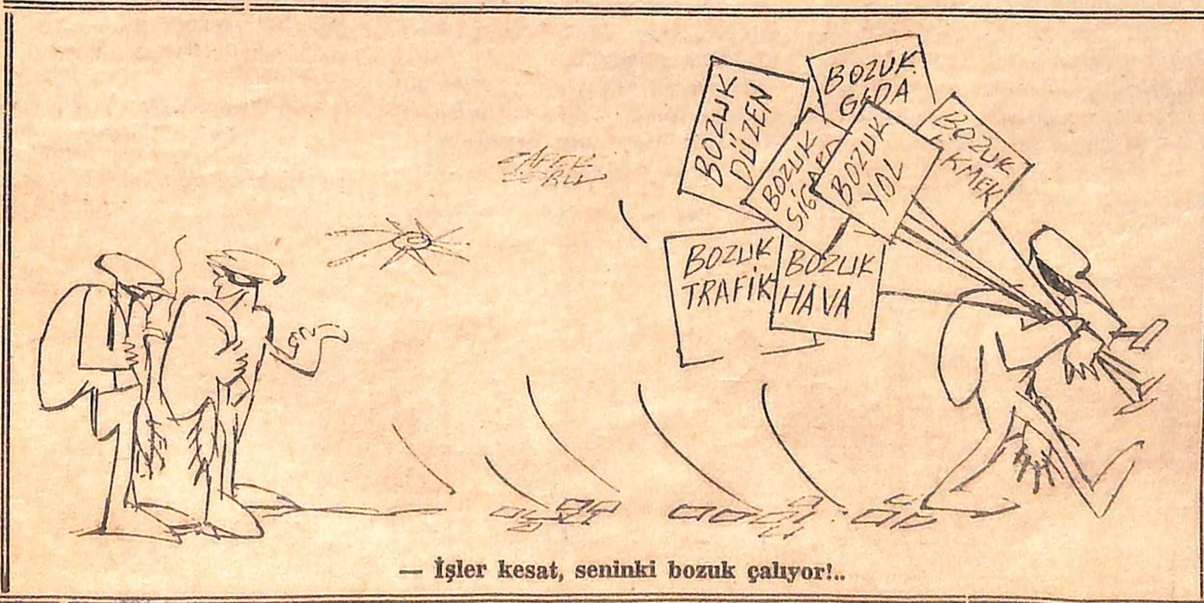
— Tamam, dedi, karıştırıyorsun. Mecburî hizmetle, mecburî ikâmeti karıştırıyorsun.

— Yok canım, asıl sen karıştırıyorsun.

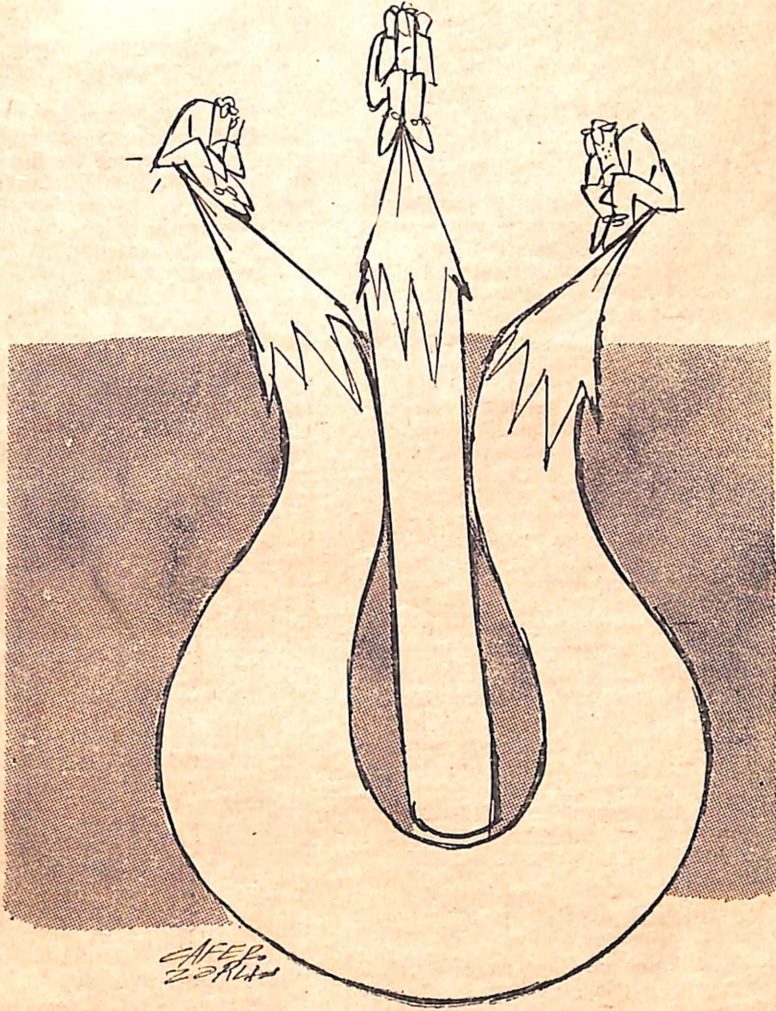
— Bu kadar olur, dedi. İnsan insana benzerse bu kadar benzer. Sizden iyi olmasın çok değerli bir arkadaştı o da. Aman birader, o sekiz ay boyunca ne unutulmaz günler yaşamıştık birlikte. Kan kardeş mi olmadık, bir izmariti iki kişi mi bölüşmedik? Fakat aradan yıllar geçip, torpil morpil önemli bir yere kurulunca unuttu bizi kâfir! Sen o da değilsin demek?

Kaşlarımı kaldırdım.

— Ee, bütün kalbur üstü insanları sana saydık birader, dedi. Başka kim olabilirsin ki?... Hani gözüm ısırmasa, bırakacağım yakanı. Ama ısırıyor. Bir kere gözüm birini ısırdı mı, garanti bir yerden tanışıyoruz demektir! Dur bakayım...

— İşler kesat, seninki bozuk çalıyor!..

«İSTANBUL FESTİVALİ!»

İçime fenalıklar geliyordu artık. Çare yok ya tanış çıkacaktık, ya da başımıza temelli belâyı alacaktık!

— Paşakapısı Cezaevinde bulundun mu sen?

Tanış çıkmaktan başka çarem kalmamıştı. Paşakapısı dediği yerin nerede olduğunu bile bilmediğim halde:

— Evet, dedim, bulundum.

Anlamlı bir göz kırptı:

— Nasıl bendeki hafıza?

— Saat gibi...

— Sonra bir koğuş kavgasında meydancı kimvurduya gitti.

— Evet, gitti.

— Cinayet senin üstüne kaldı.

— Kaldı.

— Trabzon Cezaevine sevketmek üzere yola çıkardıkları gün bir fırsatını bulup, kırdın kirişi.

Sonunun ne olacağını bildiğim yok ya, bir bir kabulleniyorum söylenenleri:

— Kırdım.

Sarıldı boynuma:

— Demek sen o'sun?

— O'yum.

Kuşkulu bakışlarla çevreye bir göz atıp eğildi kulağıma:

— Çabuk buralardan toz ol arkadaş, diye fısıldadı.

Hay Allah razı olsun, çıktı kolumdan. Şu bir anlık serbest kalmanın rahatlığıyla nereye kapağı atsam da, elinden temelli kurtulsam diye sağıma soluma bakınıp gizlenecek yer ararken...

— Al şunu, lâzım olur belki, diyerek elini cebime soktu, anında ortalıktan yok oldu! Dünyaya yeni gelmişcesine hür evin yolunu tutarken sigara yakmak için elimi cebime attım ki, ne göreyim? Bir beşyüzlük bırakmamış mı cebime?

Vedat SAYGEL

YELPAZE — Refik ERDURAN

ZENGİN KÖPEKLER

«Zengin Köpekler» lâfını müthiş bir sol propaganda yazısının başlığı sanıp telâşlanmayın; bol paralı, dört ayaklı, gerçek köpeklerden söz ediyorum. Niyetim bol paralı iki ayaklılara hakaret etmek olsaydı başlığı «Köpek Zenginler» diye atardım.

(Hoş, bildiğim havhavların çoğu o kadar tatlı yaratıklar, tanıdığım zengin kişilerden çoğu da o kadar tatsız insanlardır ki, ikincilere köpek demenin niçin hakaret sayılması gerektiğini anlamak kolay değil.)

Frenklerin bir sözü vardır:

— Tanrının paraya ne kadar değer verdiğini anlamak istersen ne biçim insanları zengin ettiğine bak, derler.

Ama ara sıra Tanrı bile istisna yapıyor olmalı ki, 1968 yılında tam 150 sokak köpeğini paraya boğuvermiş.

Florida'nın ünlü zenginlerinden —ve her halde ünlü münasebetsizlerinden— Eleanor Richey adlı bir kadın o yıl ölünce yakınları vasiyetnamesinin açılışına koşmuşlar heyecanla. Gelgelelim vasiyet şöyle çıkmış:

«Ben 15 yıldanberi sokaklar ve kırlardan tam 150 kimsesiz köpek topladım. Hepsi şimdi falanca çiftliğimdedir. Ölümümde bütün paramın, şirketlerimin, emlâkimin, hisse senetlerimin, tahvillerimin, mücevherlerimin, hâsılı taşınabilir ve taşınamaz tüm servetimin bu köpeklere kalmasını istiyorum. Ancak söz konusu köpeklerin hepsi öldükten sonra aynı servet Auburn Üniversitesinin olacak ve orada veteriner hekimlik alanındaki araştırmalar için kullanılacaktır.»

Ortalık birbirine girmiş tabiî. Mirasçılar «Kadın deliydi, vasiyeti sayılmaz» diye ayağa kalkıp bir sürü dâva açmışlar. Deliydi, değildi, sayılırdı, sayılmazdı diye uzun çekişmelerden sonra en yüksek mahkeme 1972 yılında servetin yüzde yirmisinin aileye, yüzde sekseninin de köpeklere kalmasına karar vermiş.

Yüzde seksen dediğim, 200 milyon liradan fazla. Verimli yatırımlar sayesinde günden güne de artmakta. Ve bu para şimdi basbayağı köpeklerin. Kimse el süremiyor; gelire çok ihtiyacı olan Üniversite de seyrine bakıyor.

Son beş yılda hayvanların yarısından fazlası ölmüş, sayıları yetmişdörde inmiş. Ama aralarında henüz altı yaşında olanlar var. Özel veterinerlerin bakımı sayesinde hepsi de pür sıhhat. Yâni Üniversite paralara konmak için daha en azından on yıl bekleyeceğe benzer; çünkü köpeklerin hepsi ölse de bir teki kalsa, yaşantısının son gününe kadar servetin tümü onun olacak...

Bu durumda benim dikkatimi iki nokta çekti.

Birincisi, vasiyetin sözleri kadar ruhuna da titizlikle uyulması.

Öyle ya: Allahın deli kadını «Köpekler ölünceye kadar...» diye şart koşmamış mı? Atarsın meretlerin önüne birer arsenikli biftek... Topu birden kuyruğu titretince:

— İşte, dersin, şart yerine geldi! Vasiyet uyarınca şimdi mangırlar Üniversitenindir...

Aynı durum bizde olsaydı, dört ayaklı mirasçılar kaç hafta sağ kalırdı acaba?

Bunu «Adamların yüksek ahlâkına ve uygarlığına bakın» demek için söylemiyorum. Çünkü yapılanın ahlâk ve uygarlıkla fazla ilişiği yok. Mülkiyete saygıyı her şeyin üstünde tutma geleneğinin sonucu sadece. Ve o geleneğin her zaman en uygarca çözüme yol açtığına emin değilim.

Çünkü işin içindeki köpeklerin mutluluk derecesini de düşünmek gerek. Dikkatimi çeken ikinci nokta o işte.

Hayvancıklar üreyip de Üniversitenin bekleme süresini büsbütün uzatmasınlar diye birbirlerinden ve başka hemcinslerinden ayrı bulunduruluyorlar. En küçük aşk serüveninin bile önlenmesi kaygısıyla her biri çift telörgülü kafes içinde.

Kızan dişilerin, onların kokusunu alan erkeklerin, ya da sırf dolaşmak için telleri tırmalayan köpekçiklerin uluması yeri göğü inletiyormuş.

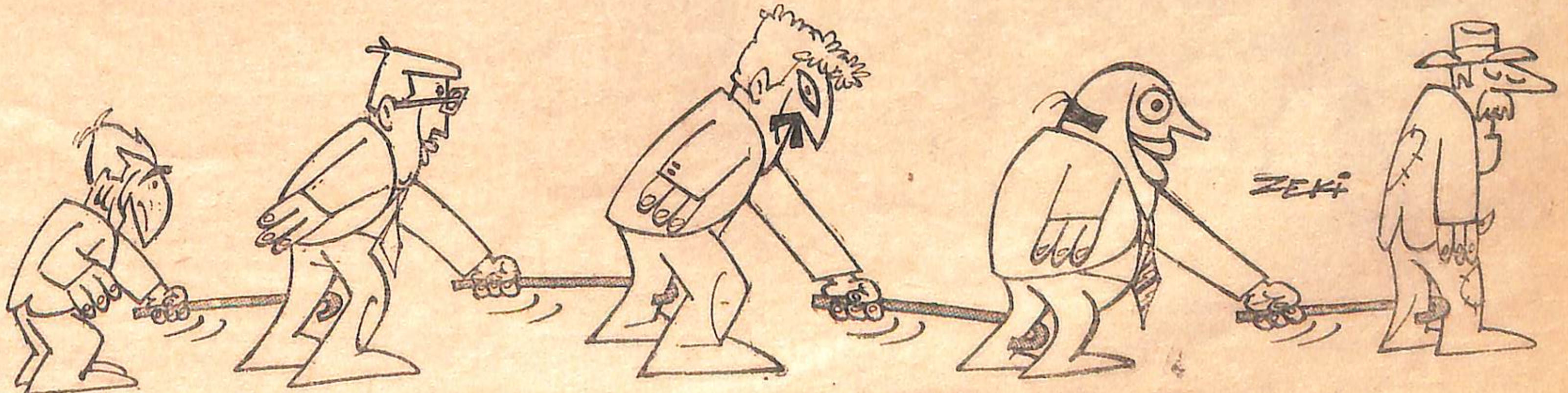
Buyurun bakalım: Bu mirası onlara bırakmak iyilik mi oldu, kötülük mü?

Aynı körükörüne tutum insanlığın büyük bölümünün yaşantısını da etkilemekte.

Dünyanın durumu onun için böyle zaten.

Köpeklere ziyafet...

Refik ERDURAN

Yazısız

MİLLÎ SPORUMUZ

MUZAFFER İZGÜ

BENİM arkadaşım falan değildi İngiliz... Kardeşim, İngiltere'de kurstayken tanışmıştı onunla. Sonra adama bizim adresimizi vermiş, o da çıkmış gelmişti Türkiye'yi görmek için... Kardeşim hemen o sabah işine gittiği için İngiliz'le ilgilenmek bize kalmıştı.

— Siz, dedim, biraz oturun, ben pazara kadar gidip evin yiyeceğini alayım, ondan sonra beraber gezeriz.

Kalkıverdi ayağa:

— Ben de sizinle geleyim, dedi.

«Hayır, gelme» denmez ki adama:

— Hayhay buyrun, gidelim, dedim.

İçerde annemle konuştum, balık, domates, iyisini bulabilirsem karpuz, sonra şunu bunu alacaktım. Akşama bir daha çarşıya çıkmamak için kasaba da uğrayacaktım...

İngiliz'i yanıma kattım, file elimde çıktık yola. İyi İngilizce bilmeme rağmen adamla ne konuşacağımı bilemiyordum, gördüğüm kocaman kocaman yapılara:

— İşte bu hükûmet konağı, işte bu adliye, işte bu tapu dairesi, diyordum...

Sonunda manava vardık... Adam domatesleri beş kişinin birden karıştırdığını görünce, şaştı:

— Siz çok ilkel salça yapıyorsunuz, dedi.

— Yoo, dedim, onlar salça yapmıyorlar, domates seçiyorlar...

— Haa, dedi. Niye seçiyorlar?

Gel de anlat şimdi bu hıyara, niye seçiyorlarmış? Ben de öteki seçenlerin yanına yaklaşarak, onlar gibi seçmeye başladım. Manav gürleyiverdi:

— Eee, dedi, öldürdünüz be domatesi, çekin ellerinizi!...

Ellerimizi çektik, sıra manavın kesekâğıdına domatesleri koymasına gelince, bir elçabukluğudur, bir cambazlıktır başladı. Şimdi, manav hemen kaş göz arasında bir çürük domates atıveriyor kesekâğıdının içine, ben, hemen şipşak, kaş göz arasında elimi kesekâğıdına daldırıyor, manavın domatesi salladığı yeri tahmin ederek, çürük domatesi bulup çıkarıyorum... Öyle ki, kesekâğıdının içine bir manavın eli girip çıkıyor, bir benim, her ikimiz de kesekâğıdının içine domates dolduruyoruz ama, iki kiloluk kesekâğıdı bir türlü dolmak nedir bilmiyor. İngiliz şaşkınlıkla, eğilmiş kesekâğıdının altı delik mi diye bakıyor, manav da, ben de İngiliz'e sırıtıyor ve Zati Sungur'luğa devam ediyoruz... Manav, bana kırmızı gösterip, kesekâğıdına yeşil attığında, ben de manava yeşil gösterip kırmızı atıyorum, sonra kesekâğıdının dibine soktuğum elimle manavın biraz önce atmış olduğu yeşil domatesi buluyor, hokus pokus diyerekten, avucum bana dönük kesekâğıdından çıkardığım yeşil domatesi pat diye manavın görmez tarafından domateslerin içine atıyorum... Öyle bir an oldu ki, manavla benim elim, ikisi birden daldılar kesekâğıdının içine. Ben yakalamışım bir ezik domatesi dışarı çıkarmak için, manav yakalamış benim elimi çıkartmamak için... Ben fazla sıksam domates iyice çatlayacak, o sıksa çatlayacak, onun için ellerimiz kesekâğıdının içinde birbirimizin yüzüne bakarak sırıtıyoruz... İngiliz bir benim suratıma, bir de manavın suratına, bir de kesekâğıdında kenetlenmiş ellere bakarak:

— Hayran oldum dostluğa, diyor...

Ulan inek, ne dostluğu, bir bilse bizim ne yaptığımızı?

Sonunda manavla anlaşma yoluna gittik, tabiî hiç konuşmadan, yalnız hareketlerle... Manav tuttu ezik domatesi çıkardı, ben tuttum kesekâğıdına bir tane iyisinden attım... O tekrar çıkardı, eziğini attı, ben eziğini çıkardım, iyisinden attım... İngiliz bu kez de:

— Siz maşallah Türk'ler çocuk gibi, dedi, çok neşeli, alış veriş bile oyunla...

Sırıttım, tam o sırada manav kesekâğıdını teraziye koymak için döndüğünde, manavın son olarak koyduğu çürük domatesi elçabukluğuyla kesekâğıdından alarak domateslerin içine attım... Çok şükür böylece domates satın alma cengimiz bitmişti...

Sıra armut almaya gelince, bizim İngiliz tam armutlaştı. Manav, hop diye şöyle bir elini daldırıyordu armutların içine, avucuna üç armut gelmişse, parmaklarını öyle maharetle oynatıyordu ki, armutlardan sağlam olanları tablaya geri düşürüyor, çürüğü kesekâğıdının içine giriyordu. Pekiyi, bu Abrakadabra'lık karşısında ben boş mu duracaktım? Bu kez ben, armutların iri ve sağlam olan tarafına iki avucumla bir balıklama dalıyor, hop kesekâğıdına boşaltıyordum. Ama manav yarı yolda bu armut akınını kesiyor, parmaklarını oynatarak, tastamam bir kalbur eleği gibi, iyilerini tablaya, kötülerini kesekâğıdının içine düşürüyordu... Beş dakika sonra armut savaşı da bittiğinde, İngiliz:

— Siz hep böyle mi alışveriş edersiniz? diye sordu.

— Yoo, dedim, manav ahbap da, biraz şakalaşıyoruz... Daha doğrusu bir yarışma, dedim...

— Pekiyi, dedi, yarışı kim kazandı?

Hiç vatandaşın bu işte yarışı kazandığı görülmüş mü ki ben kazanayım, ama öyle demedim İngiliz'e:

— Biz Türkler çok centilmenizdir, bizim için kazanmak veya kaybetmek hiç önemli değildir, maksat spor yapmaktır... dedim.

Oradan yürüdük gittik balıkçıya... Balıkçı daha karşıdan bağırdı:

— Canlı canlı, taze taze!...

İngiliz sordu:

— Ne diyor? diye.

— Canlı canlı, diyor.

— Aman ne güzel ne güzel, bizde hep konserve...

Aldım balığın bir tanesini elime, şöyle parmağımı solungaçlarından içeriye soktum, çevirdim solungaçlarını, altına üstüne baktım. İngiliz:

— Burada mı temizleyeceksiniz balığı? diye sordu.

— Yoo, dedim, şey için baktım, balıkçı çok canlı dedi de, acaba kaç saat önce yakalanmış onu anlamaya çalışıyordum...

Sonra balığın birini alarak güneşe götürdüm, gözlerine baktım. Şimdi İngiliz'e, «Sen bunların canlı dediklerine bakma, yarısı kokmuştur bu balıkların» desem, adama karşı ayıp olacak, onun için:

— Şu gözlere bak şu gözlere, dedim.

— Balığın gözlerine mi?

— Balığın gözlerine ya, dünyada acaba bundan güzel göz var mıdır?

İngiliz sırıttı:

— Siz çok şair bir millet, dedi.

Balığın gözleri sizi bu kadar ilgilendirdikten sonra...

«Ah be kardeşim ilgilendirmez mi hiç ilgilendirmez mi? Adamın sözüne kanıp, bakmadın mı gözlerine napı yuttun...»

Göz muayenesinden sonra koklama testine geçmiştim ki, İngiliz sordu:

— Niye kokluyorsunuz?

— Ah be kardeşim koklanmaz mı şu koku, koklanmaz mı hiç şu koku, mis mübarek mis... Sanki balık değil kolonya...

Balıkçı sordu:

— Ne kadar verelim?

— Bir kilo, dedim...

Manavdaki cenk hiç kalırdı balıkçının oradaki cengin yanında. Balıklar domatese ve de armuda benzemeyip, çok kaygan cisimler olduğu için, artık balıkçı da, ben de tam bir üçkâğıtçı kesilmiştik... Öyle ki, balıkçı taze gösterip, bayatı yakalıyor, ben de bayatı kuyruğundan yakalayıp, tazeyi deh ediyordum naylon torbanın içine... Naylon torba kesekâğıdı gibi olmadığı için İngiliz hem balıkçının elini, hem de benim elimi görüyor, habire torbanın içinde dönen ellerimize şaşkınlıkla bakıyordu. Bir ara, balıkçı çekerken, ben sündürürken, balığın biri elimizden kayarak şap diye İngiliz'in suratına vurunca, İngiliz'e:

— Affedersiniz, yarışmada bazan kendimizi kaybederiz de, dedim.

O kadar cengime rağmen balıkçı yine de bir kilo balıktan yarım kilo kadarını bayat balık olarak atmıştı naylon torbanın içine. Hele son olarak koyduğu:

— Bu da benden, dediği balık, kimbilir kaç günlük balıktı.

İngiliz sordu:

— Onu niye öyle attı içine?

— Onu bedava verdi...

Adamın ağzı bir karış açık kaldı...

Oradan çıktık, kasaba geldik...

— Bir kilo kıyma, dedim kasaba...

Kasap başladı tezgâhın üzerinden kelle barsak toplamaya... Kasap barsağı atıyor teraziye, ben kaldırıp atıyorum tezgâhın üzerine, o atıyor kelle parçasını teraziye, ben canımı dişime takarak bıçağın satırın arasından kafamı uzatıp, kelleyi tekrar tezgâhın üzerine fırlatıyorum... Hani olağanmış gibi, ne kasap kızıyor benim yaptığıma, ne ben kızıyorum kasabın yaptığına... Öyle bir yarış başlamış ki aramızda, o kelle barsak dolduracak, ben bu kelle ve barsağı hop atlayıp teraziden kapacak ve tezgâhın üzerine atacaktım... Beş altı dakika kadar biz kasapla böyle yarıştıktan sonra, kasap:

— Gel anlaşalım, dedi.

— Anlaşalım, dedim.

— Bak tezgâhtakileri görüyorsun, ben, bir iki üç diyeceğim, ikimiz birden elimize geleni atacağız teraziye, ama ondan sonra çıkarıp atmak yok?

— Yok, dedim...

İngiliz şaşkın şaşkın bakıyordu... Biz kasapla birer adım geriye çekildik, bir iki üç, diye bağırdık... İkimiz birden fırlayıverdik tezgâhın üzerine, elimize geleni aldık fırlattık terazinin içine...

— Hahhaaa, dedi kasap, gördün mü, beni kendi sütüme bıraksaydın, yarı barsak yarı et verecektim, ama şimdi ikiyüz elli gramı et oldu, gerisi barsak...

Kasaptan çıktık. İngiliz:

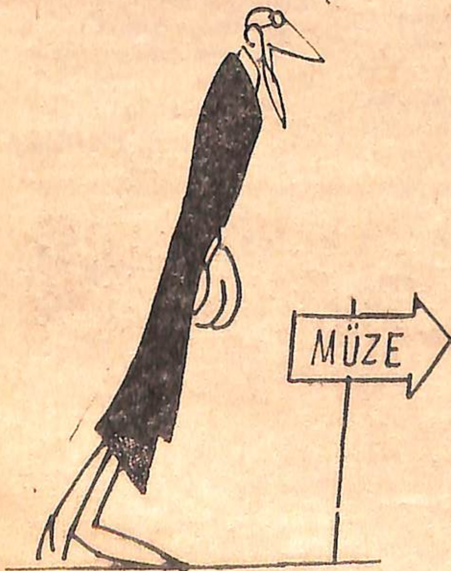
— Çok sevdim sizin alışverişi, dedi. Maşallah her şeyinizi centilmen bir spor anlayışıyla yürütüyorsunuz.

— Öyle, dedim.

— Pekiyi? diye sordu, siz alışveriş yaparken yorulmuyor musunuz?

— Yorulmak mı? dedim. Bu bizim millî sporumuzdur kardeşim...

Muzaffer İZGÜ

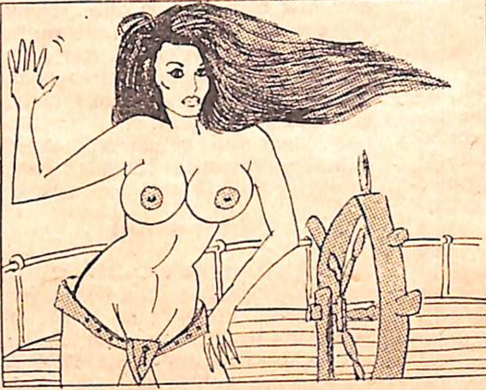

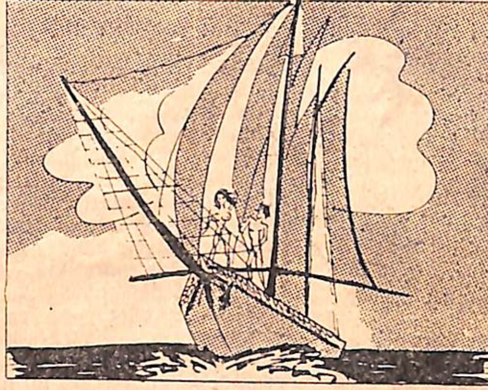

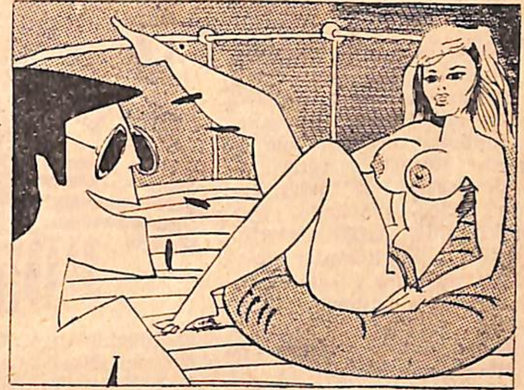
— Kaçakçılık yapan papazlar yakalandı. —

PLAYBOY FANTEZİSİ

Mukadder ÖZAKMAN

— 2. BÖLÜM —

PLAYBOY YATINDA...

Çıplaklar Adası'na başladı yolculuğum;
Playboy'un yatında bitti sesim, soluğum.

Çıktık iskelesinden Miami'deki koyun,
Kimi gördüm dersiniz yatında Playboy'un...

Soyunmuş çırılçıplak elinde bir pusula;
Yatımızın kaptanı bizim ünlü Ursula...

Gökyüzüne bakıyor top gibi göğüsleri;
Kalçasında var yalnız bir bekâret kemeri.

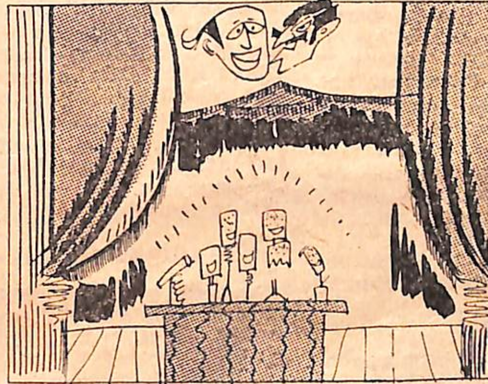
Acaba bu kemerin anahtarı nerdedir?
Belki kendisindedir, belki de Hefner'dedir...

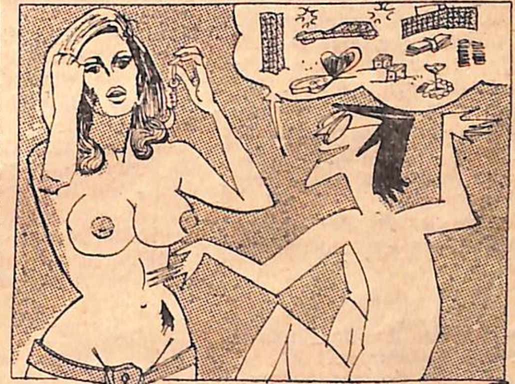
Yatta başka kimse yok; bir ben, bir bu güzel kız...
Üstümüzde mavi gök, koca Okyanus ıssız...

Yanında yola çıkın böyle güzel bayanın;
Bir bekâret kemeri, gelin de siz dayanın...

Konuşmaya başladık biz şuradan, buradan;
Hınzır kız lâf açmıyor kemerden, anahtardan.

Hiç başıma gelmedi böyle berbat numara;
Demek kaybetmek de var, aşk benziyor kumara...

Yolculuğum çok iyi gitti başından beri;
Ah, bir de olmasaydı şu bekâret kemeri...

Yenilgiyi düşünmek bizim için pek abes;
Edecek mi bakalım Ursula'ya şair pes...

Biz ki işsiz kalıp da Almanya'ya gitmişiz;
Alman güzellerini orda duman etmişiz...

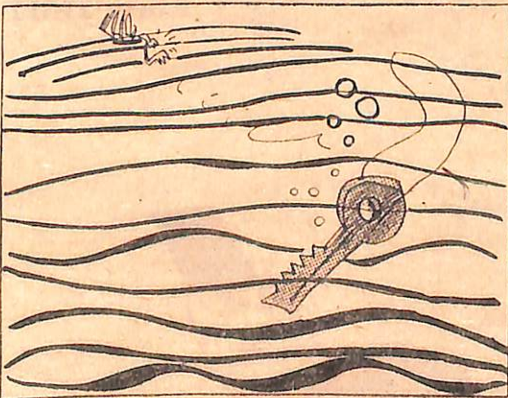
Gerçi çıkmıyorsa da son zamanda sesimiz;
Ün almıştır dünyada sağlam demokrasimiz.

Her şeye çözüm bulur politika sahnesi;
Bizim siyasilerin işler yalnız çenesi.

Biz bu politikayla her güçlüğü yeneriz;
Güreşte yenilsek de biz rakibi deneriz.

Bizim politikayı ben bir bir uyguladım;
Ursula'ya vaatle yaklaştım adım adım.

Hefner'in dostu diye beni zengin sanıyor;
Ne vaadetsem dinliyor, ne söylesem kanıyor.

Yat suları yararken eriyor, eriyorum;
Ursula'ya villâlar, uçaklar veriyorum.

«Aşkımın hediyesi al Milton Oteli'ni!»
Der demez ellerime veriverdi elini.

Uzattı dudağını etmeden tek kelime,
Ursula tutuşturdu anahtarı elime...

Kötü talih dediğin olur ancak bu kadar,
Heyecandan elimden düşüverdi anahtar.

Tın, tın edip vurunca güverte kenarına,
Gömülmüştü anahtar Okyanus sularına.

İşte o an kesildi bende hoşafın yağı,
Yığıldım külçe gibi gitti dizimin bağı.

Bir daha böyle fırsat geçmez asla elime;
Ursula kıkır kıkır gülüyor bu halime.

Anladım, üzüldünüz siz şairin şansına;
Ursula başlamaz mı çılgın bir seks dansına.

Torbamdan çekip açtım ben de bir Türk rakısı
İlk dublede Ursula tutturdu seks şarkısı.

(Devamı gelecek sayıda)

BİLİYORSUNUZ, Temmuz ayı sadece, karpuz kabuğunun suya düşmesi, minili, bikinili güzellerin gönlümüzü, güneşin beynimizi, plâjların, gazinoların gözümüzü ve de cebimizi yakması mevsimi değildir.

Temmuz ayı, transfer ayıdır asıl...

Transfer bombaları hep bu ayda patlar. Kasılarak gezer transfer çarşısında ünlü koç ayaklar. Kırılır, kırdırılır türlü çeşitli bonolar, potlar! Çekilir kulüp yöneticilerinin cüzdanlarına en tehlikeli, vicdansız şutlar!

Başlar çekişe çekişe bir pazarlık. Takılır, her an patlamaya hazır transfer bombalarına birer nazarlık. Kız kaçırılır gibi futbolcu kaçırılır. En dost kulüpler arasında bile oyuncu aşırılır. Kasalar ve ağızlar açılır, paralar saçılır, milyonlar havaya atılır, golcü futbolcular için deniz kenarlarında, sayfiye yerlerinde özel ve de güzel kamplar yapılır. Taraftarların nefes tüketmesine, boğaz yırtmasına aldırılmaz; zevke, safaya bakılır.

Yâni kısacası, her şey ozanın dediğine dönüyor bu piyasada:

«Bir gol uğruna, Yârab, ne ocaklar batıyor»

Neyse, gelelim asıl konumuza. Transfer ağalarına ve futbol hastalarına kolaylık olsun diye transfer bombalarını sunacağız sizlere. Eveet, başlıyoruz, başlıyoruz, hakemlerin evini taşlıyoruz!...

BALTA BEKİR

Hiçbir baltaya sap olamayınca futbolcu olmuştur. Maçta rakiplerine, maçtan sonra da gazino, pavyon kadınlarına balta olur. Baltalimanı'nda doğup büyümüştür. Ama Baltacı Mehmet Paşa'yla hiçbir akrabalığı yoktur. Müdafaa oyuncusudur. Bu yüzden, her futbolcu sakatlayışında «Nefs-i müdafaa» diye savunur kendini. Her akşam küp gibi içer, maçın bitmesine yarım saat kala şişer, bu işe herkes şaşar.

Fiyatı ellibin liracık! Her akşam içkisini garanti edenlere tenzilât yapılır azıcık.

İPSİZ İSMET

Kendisine «İpsiz» denilmesin diye daima yanında ip taşır ama kimseyi iplemez. Maçta, antrenörün kendisine verdiği taktiği bile yerine getirmez. Belli bir yeri yoktur, canının istediği yerde oynar, canı istemezse oynamaz, durur, önünden geçen toplara bile vurmaya üşenir. Kendisine en ufak bir faul yapan oyunculara ana avrat döşenir, ipi kopmuş uçurtma örneği oraya, buraya çarpar.

Yorulursa, sakatlanma numarasiyle yere uzanır, dinlenir. Çalım atmayı çok sever, topu ayağına aldı mıydı beş altı kişiyi, ipe dizer gibi, çalımlamadan edemez. Tam şut pozisyonundayken topu ayağından kaptırır. O kadar çalımcıdır ki her transfer ayında kendi kulübüne bile çalım atar. Yalnız dansöz Kıvrak Keriman'a çalım atamamış, onun aşkından iğne ipliğe dönmüştür. Keriman ne derse onu yapar. Müşterilerin Şan Pavyonuna başvurmaları rica olunur.

ARTİZ YALÇIN

Futbol alanını sahne, beyaz perde gibi görür, her daim rol yapar, her rol kesişte, takdir ediyorlar mı etmiyorlar mı diye tribünlere bakar. Kalecidir, en hafif gelen şutlarda bile yerlere yatar, artistik kurtarışlar yapar. Filmlerde, fotoromanlarda oynamak için can atar, antrenman bitince hemen Yeşilçam'a koşar, sükseli pozlarla Beyoğlu'nda tur atar, kızlara bakar. «Ben futbolla evliyim» der, bu yüzden hâlâ bekâr. En iyi sakatlanma, vakit geçirme numaralarını yapar.

Dikkat, ancak bir otomobil ve bir kata imza atar. Yoksa bu iş yatar!

AÇIK ALİ

Güreşçi olmuş, açık düşmüş; memur olmuş, bütçesi her ay açık vermiş, bu yüzden futbola heves etmiştir. Sağaçık oynar. O kadar açılır ki ya ofsayda düşer, ya taca, avuta çıkar. Sövseler de dövseler de, memurluktan gelme bir alışkanlıkla ağzını açmaz. Pas verildiği zaman, top kendisinden çok uzağa düşse bile hemen pergelleri açar, yakalamaya çalışır. Gol pozisyonunda olsa bile şut atmaya çekinir, pas verir. Bu yüzden parsayı başkaları toplar. Kendisi hava alır. Ama artık aklı başına gelmiştir. Bu sezon iyi bir transfer yapacak, 75 binden aşağı imza atmayacaktır.

KOMPLE KÂMİL

Hemen her çeşit spor elinden ve de ayağından gelir. Bu futbolcuyu transfer edecek yöneticiler bir taşla birkaç kuş vuracaklardır. Futbol oynarken bir ara futbolu bırakır, güreşe başlar, önleyemediği oyuncunun belinden tutar, kündeye getirir. Boksörlüğü de vardır. Kaşla göz arasında tuttuğu ama çalım yediği oyuncuyu bir yumrukta yere yıkar, sanki yumruğu yiyen kendisiymiş gibi ondan önce yere yatar. Elle, kafayla atılmış hissini veren goller atar, çoğu hakem bunu yutar, yutmayan hakemleri de, durumun farkına varmayan seyirciler kalaylar.

Böyle ender bir futbolcu hiç yüzbinden aşağı imza mı atar!...

TOPTOP TALÂT

Topu çok sevdiğinden ve de kısa, tostoparlak vücuduyla topa benzediğinden bu ünvana hak kazanmıştır!...

Yoldaki taşlara bile top niyetine vurmadan edemediğinden her ay bir ayakkabı eskitir. Mahalle aralarında bile kız. pardon, top peşinde koşar. Maç, antrenman bitse de gece kulüplerinde maça, antrenmana devam eder. Bu kadar mesleğine bağlı bir oyuncudur. Kaleci hariç, her mevkide oynar, hiçbir zaman müşkül mevkide kalmaz. Kendisini pahalı satar, ucuza gitmez, 100 binden aşağıya inmez.

HIRÇIN HÜSEYİN

Maçlarda çok hırçın, özel hayatında çok efendidir. Türk futbolunun istikbal vaadeden bir gencidir. Fiziği müsait, tekniği iyi, bünyesi elverişlidir. Yalnız edebiyatı biraz zayıftır. Amatör lisanslıdır ama kulüp yöneticilerinin ufak tefek (!) hediyelerine (?) de hayır demez. Uslu, ağırbaşlı bir kişidir, gece hayatı, içki nedir bilmez, kulüpten dışarı çıkmaz. Gündüz, spor kulübünde; gece, gece kulübündedir. Başka bir yere, öyle başkaları gibi, şuraya buraya, sağa sola gitmez. Rezalet çıkarmaz, afişe olmaz, saman altından su yürütür. Sağiç oynar.

Uygun bir fiyatla profesyonel olmak istemektedir. Taksitle de mukavele imzalayabilir. Geleceğin yıldız namzetidir.

FIRTINA FEHMİ

Özellikle transfer ayı yaklaştıkça fırtınalaşır, mukaveleye imza attıktan bir ay sonra ise melteme döner, sonra büsbütün sâkinleşir, durulur, esmez olur.

Ama sağlam çocuktur haa, her gün kumar masalarında sabahlar, gene de sahaya çıkıp tıkır tıkır futbolunu oynar. Santrfordur kendisi. Sağiç, soliç de oynar, gol attı mı bütün stad yerinden oynar. Her gol atışında floşruvayyal bulmuşcasına sevinir, zıplar, düşeş atmış tavlacı gibi hop hop hoplar.

Oynadığı son kumarda rehinde kalmıştır. Kendisini rehinden kurtaracak bir kulüple anlaşmak istiyor.

ŞİKE ŞAKİR

Karşı takım oyuncularıyla anlaşıp maç aldığı çoktur. Ama bazan tersi olur, kendi takımını da satar. Orta sahada oynar, sağa, sola kaymaz, akmaz, kokmaz, bulaşmaz. Suya sabuna, etliye sütlüye karışmaz. Sadece kendisine hangi görev verilmişse onu yapmaya çalışır.

Hakemin sarı kartını görünce eli ayağı dolaşır, gol kaçırınca, sanki suç ondaymış gibi ayakkabısının bağlariyle uğraşır. Böyle hasna müstesna bir futbolcu her spor kulübüne yaraşır.

Koşun, acele edin, bitmeden kapın, renklerinize maledin!...

DOPİNG DAVUT

Hemen her maça doping yaparak çıkar, yoksa o fırtınalı hayatla nasıl maçta oynar? Dopingin bütün sırlarını, girdisini çıktısını anlar, öğretir, bu sayede kaybedilmiş bir maçı bile kazandırmasını bilir. Bir yerde çakılıp kalmaz, her yere dalar çıkar, çamura batmaz, teklemez, top ayağına gelsin diye beklemez. Transfer ücreti olarak bir bahçeli ev yeter, fazla istemez!

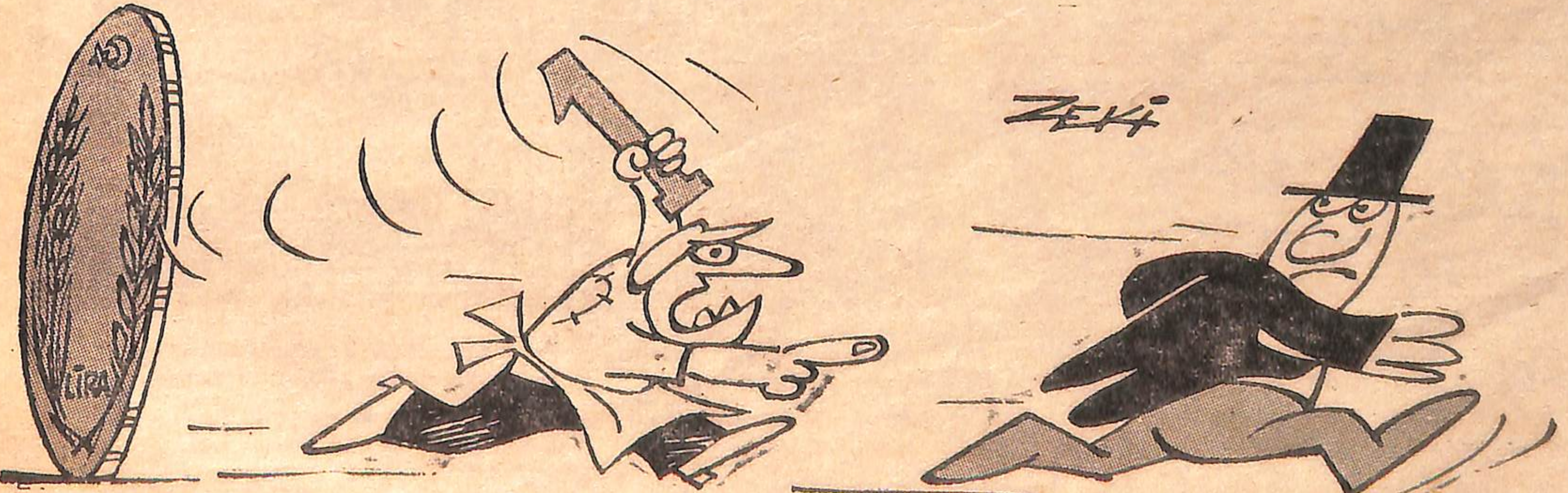
DÜŞEŞ HÜSNÜ

Maçta çok sık düştüğü ve düşeş goller attığı için verilmiştir ona bu «Düşeş» lâkabı. Kaleciye şarj yapar ama top yerine kaleye kendi girer. Maçta olduğu gibi tavlada da, özel hayatında da hep düşeş atmış, zengin bir aile kızıyla evlenmiştir. Futbolu zevk için oynar, gayet yumuşak oyuncudur. Kendisine sert girenlere kızar, en ufak bir faulde dakikalarca yerde yatar, sahadan dışarı çıkar. Hem haf'ta, hem içte oynar. Oynamaz âdeta dans eder, seyircileri mesteder.

Dört cihara, dübeşe imza atmaz, illâ ister düşeş!...

Erhan TIĞLI

— Piyasada para darlığı var. —

— Tedbir almaz, lâfla durumu idare edersin ha!..

Haberler :

PPP'NİN BİLDİRİSİ

Perişan Pintiler Partisi (PPP) Kurucular Kurulu, bugün saat 14'te ilk toplantısını yaparak ülkemizin siyasal yaşantısına girmişlerdir.

Hergele Meydanı'ndaki Keş Hüseyin'in kahvesinde yapılan toplantıya, kurucuların en yaşlı üyesi Abuzittin Neregittin başkanlık etmiştir.

Geç vakitlere kadar devam eden müzakereler sonunda PPP Genel Başkanlığına Feraset Çokbilmiş, Genel Sekreterliğe Hüsmen Doğrudeğilküsmen seçilmişlerdir.

Abuzittin Neregittin'in yönetiminde kurulan Merkez Yönetim Kurulu PPP-nin genel ilkelerini yansıtan şu bildiriyi yayınlamıştır:

«PPP, siyasal hayatımızda bir aşamadır. PPP, yalnız partimizin adını de-

ğil, fakat aynı zamanda amacını da aksettiren çok derin anlamlı bir rümuzdur.

Para... Palavra... Parsa... Hayat bu üç (P) nin üzerine kurulmuştur. Para kazanmak için palavraya ihtiyaç vardır. Palavranın çağdaş uygarlık düzeyine uygun bir ortamda oluşabilmesi için Parsa'yı iyi toplamak gerekir.

PPP, parsayı toplayabilmek için palavraya ne kadar önem veriyorsa paraya da aynı derecede önem verecektir.

Mutlaka seçim kazanmak azmindeyiz. Ancak bizim parti olarak benimsediğimiz bu ilkenin adaylar tarafından da ciddiye alınması lâzımdır. Kartvizitlerine (.............. adayı) deyimini yazdırabilmek her insana nasip olmaz. Biz, keselerini açarak bize ekonomik katkıda bulunacak tüm heveslilere bu olanağı sağlayacağız. Onlara umut dağıtacağız. Onlardan para toplayacağız. Topladığımız paraların yarısını cebe indirecek, yarısını delegelere, seçmenlere dağıtacağız... Para ile palavra birleşince sonuç mutlaka alınacaktır. Sonuç alındıktan sonra da iş sadece parsa'yı toplamaktan ibarettir.

PPP, gönlü adaylık hevesi[illegible] ama bu hevesini [illegible] partinin saflarında elde edemeyen istekli vatandaşlarımızın partisidir. PPP, demokratik siyasî hayatın vazgeçilmez bir unsurudur. PPP, bir Babayasa kuruluşudur. PPP, dili diline dolaşan, ağzına siyaset bulaşan, pe-pe-pe diye kekeleyip duran tüm vatandaşların heves ve umut kapısıdır.

Amacımıza ilgi duyan herkese saygılarımızı sunarız.»

HAVA DURUMU

Hava'nın durumu berbat vallaha... Kocası askere gitmiş. Oğlunun dizinde çıban çıkmış. Radyonun taksidi gelmiş veren yok. Gecekonduyu yıkacaklar, halden anlayan yok.

— Hava Bacı, ne haldesin?

Diyecek olduk. Lâfı ağzımıza tıkadı:

— Ben de batam, hallarım da batsın! Haftada iki gün cam silmeye gitmeyilen bu tencere gaynar mı gardaş? Bebe'nin dizinde yara.. benim yüreğimde yara.. orta yerde galdıh böyle avara... Ne pılı-pırtı var, ne para... Annadın mı şindi Hava'nın durumunu gardaşım?...

SEÇİM TÜRKÜSÜ

Eğer Kadir Mevlâm izin verirse
Yeniden Meclis'e girmek de mümkün.
Seçim Kurulu'ndan mazbata alıp
Postu Ankara'ya sermek de mümkün.

Maaş, yolluk, yemek, gardırop, masa.
İçtüzük.. komisyon.. ve Anayasa...
Ne olurdu toplantılar olmasa?
Habersiz köşeyi kırmak da mümkün.

Grup salonunda kestirmek de var.
100 kutu kartvizit bastırmak da var.
Umum Müdürleri susturmak da var
Herkesten bir hesap sormak da mümkün.

Zarf, kâğıt bedava, tren bedava..
Soğuk kış günleri bahardır hava.
Kapıdan girince biter her dâva
Vait bohçasını dürmek de mümkün.

Kadir Mevlâm bizi mahzun eyleme!
Öğüte öğüte toz, un eyleme.
Seçim deryasına yosun eyleme
Görmemek de mümkün, görmek de mümkün.

ALİ HAYDAR ADIGÜZEL

Gelin yarışalım :

SALATA YARIŞMASI

Bu yarış Veliefendi çayırında değil. Mithatpaşa stadyumunda değil. Diş macunu reklâmları için düzenlenen stüdyo yarışları hiç değil!...

Bu yarış seçim pistinde, politika sahasında yapılacak bir yarış...

Kitaplıkların tozlanmış raflarındaki kitapları lûtfen indirin. Altını kırmızı kalemle çizdiğiniz satırları şöyle güzelce bir kâğıda kopya edin... Sonra alın elinize makası... Palavralarına imrendiğiniz ne kadar ünlü partici varsa, onların gazete sayfalarına geçmiş nutuklarını dikkatle gözden geçirerek, dilediğiniz yerlerini iyice makaslayın...

Halk için, halkla beraber, halkla el ele, demokratik hukuk düzeni içinde çağdaş uygarlık ilkelerinin Atatürk'çü çizgisinde sosyal adalet ve eşitlik ülküsüne yönelmiş... falan, filân.. aklınıza gelen tüm siyasî baharatları, hazırladığınız lâf salatasının üzerine serpiştirin...

Masanızdaki umut şişesinden bir bardak sirke, vait şişesinden bir bardak zeytinyağı döküverin bu salatanın üstüne. Sonra efendim, tuzlayın, biberleyin...

Yüreği umuda, kafası vaide susamış.. dört yılın dört yıla lâf salatası yemekten hoşlanan.. ne kadar saf insan varsa tümünü toplayın yarış alanına...

Bakalım kimin salatası daha güzel.. kimin salatası daha kandırıcı.. kimin salatası daha lezzetli?...

Salata yarışında derece alanlara ödülleri delegeler verecektir. Ödül törenine sizler de buyurmaz mısınız?...

ARA HABERLER

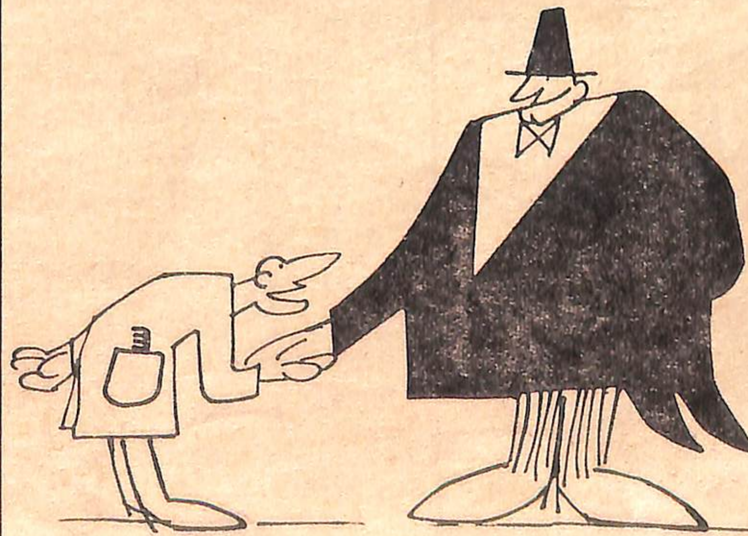
(Sivrisinek ve Hamamböceği ile Mücadele Derneği) nin yirmidokuzuncu Genel Kurul toplantısı, bu sabah saat 9.30'da Kurbağalıdere Milliçamur Salonu'nda yapılmıştır.

Toplantıyı ilginç bir konuşma ile açan Haşere ve Beşere Profesörü Beşir Başırmak, Sivrisineklerin ve Hamamböceklerinin sosyal hayatımızdaki etkinliğine değindikten sonra mikrofondan ayrılmıştır.

Siyasal Parti temsilcilerinin ve diğer ilgililerin dikkatle izlediği Genel Kurul toplantısına ilişkin görüntüler TVT kameramanları tarafından büyük bir içtenlikle tesbit edilmiştir.

Şu anda izlediğiniz filmde Kurbağalıdere Milli Çamur Salonunu dolduran çiçek sepetlerini özellikle dikkatinize sunmak isteriz. Salondaki kokuyu değiştirmek ve günün anlamına uygun bir ortama dönüştürmek için çeşitli kuruluşlar tarafından gönderilen bu çiçek sepetleri için 346 bin 768 lira tutarında fatura düzenlenmiş ve tüm faturalar Genel Kurul üyeleri tarafından ödenmiştir.

Berberler, Parlamentoya girmek istiyorlar. — Gazeteler —

— Ver elini öpeyim ustacığım!..

1 reklâm :

ÇİLO — ÇİLO

Paslanmış yayları, kilitlenmiş oyları, trafik tıkanıklığında birbirine giren konvoyları açmak mı istiyorsunuz?

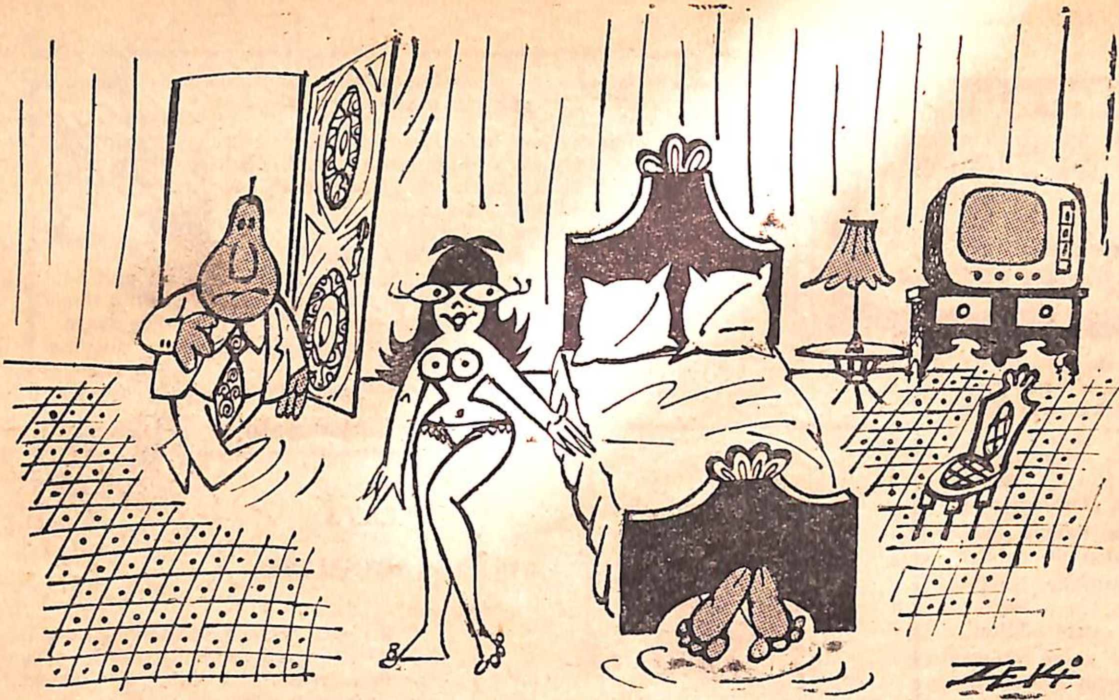
ÇİLO — ÇİLO

Emrinizde ve hizmetinizdedir. **Çilo — Çilo Çilingir Çilo'nun, —akılları durduran— süper ekstra buluşu . Çilo — Çilo, her boşluktan geçer, her kilidi açar.**

Kızınızın kısmeti mi kilitlendi? Eyüp Sultan'a kurban adayacağınıza bir kere firmamıza şeref veriniz.

Politikada huylarınız, gelişme çağında boylarınız, parti kongrelerinde oylarınız mı kilitlendi?

Çilo — Çilo firması ve... baştan aşağı etkili, teknolojik bakımdan yetkili ustamız Çilingir **Çilo** sizlere yardımcı olmaktan büyük bir zevk duyacaktır.

— Elma dersem çık, armut dersem çıkma!...

PAZARTESİ :

Utanan Tanrı

Hey gidi dünya hey! Kim derdi ki gün gelecek, Tanrıların isimleri de polis kayıtlarına geçecek? Üç papazın karıştığı kaçakçılık olayından sonra o da oldu işte. Haber, gazete sayfalarında günlerce vitrinlendi: «Şarap Tanrısı Baküs, yurt dışına çıkarken yakalandı!»

Ve tabiî ilk tedbir olarak bu kaçışa isimleri karışan papazlar hemen gözaltına alındı.

Bu işin altından bakalım daha neler çıkacak diye günlerce bekleşip durduk. Öyle ya, pasaport alıp efendi efendi yola çıkmak varken, saklana gizlene tüymek niye? Kalabalık bir erkân tarafından törenle uğurlanmak dururken, araba bagajlarında yıpranmak niye?

Soruşturmalar yapıldı, ifadeler alındı, gözaltındaki papazlar salındı. En küçük bir açıklama yapılmadan mesele kapatıldı.

Olay, sanıldığı kadar önemli değilmiş demek. O halde neden kimseye görünmeden gidiyordu Baküs?

Kimbilir, belki de yersiz bir paniğe kapıldı.

Kafayı çektikçe tabancaya sarılan; iki yudum içtikçe tetiğe asılan kullarının işi azıttıklarına tanık oldu...

Şarapçıları kaderleriyle başbaşa bırakan tanrı, selâmeti kimseye görünmeden kaçmakta buldu!

SALI :

Yooo, bu olmaz

Hayat pahalılığını önleyemediği gerekçesiyle, Ticaret Bakanının çekilmesi istenmiş.

İnşallah bu isteğe uymaz sayın bakan. Uydu mu, arkadaşlarının da aynı yolu izlemeleri gerekir.

35 bin köyden, 30 binine elektrik, yol, su, okul, doktor, konut, yakıt götüremedikleri gerekçesiyle Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanından, Sağlık Bakanına varıncaya dek tüm bakanlar yolu tutarlarsa bir bir...

Seçimlere hükûmetsiz nasıl gidilir?

ÇARŞAMBA :

Dert işte

«Elimizde dinleme cihazı yoktur ve olmayacaktır» diyen Ulaştırma Bakanı Özbek şikâyet ediyor: «Telefonlar dinlenmiyor.»

Şu dünyanın işlerine akıl sır ermez oldu doğrusu! Amerika'dan, İtalya'ya; Fransa'dan, Almanya'ya kadar bir telefon dinleme sorunudur gidiyor. Çoğu ülkede bu yüzden yer yerinden oynuyor. Başkanların istifaları isteniyor, sorumlular mahkemelere veriliyor, sanıklar yargıç huzuruna çıkarılıyor.

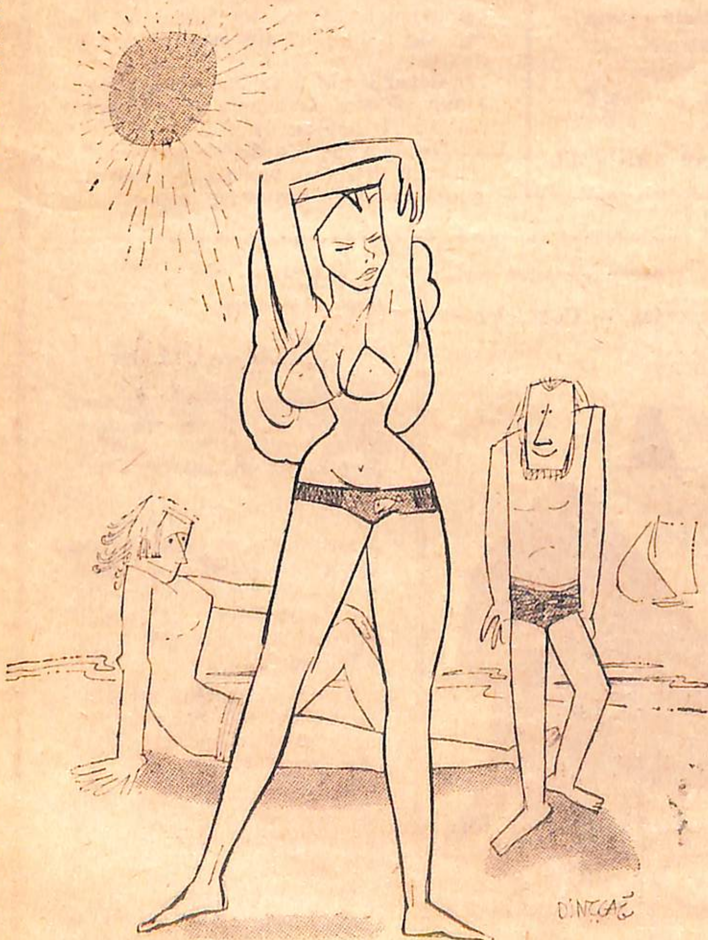
Parlamentodaki tartışmalardan anlaşıldığına göre, bu moda bize sıçramış şimdi de. Telefonların dinlenmediğine inandırmak için bakanın bir yemin etmediği kalmış.

Çene çalmanın, türlü diller dökmenin, karşındakini kendine inandırmak için mahzunlaşıp boyun bükmenin ne gereği var bilmem ki.

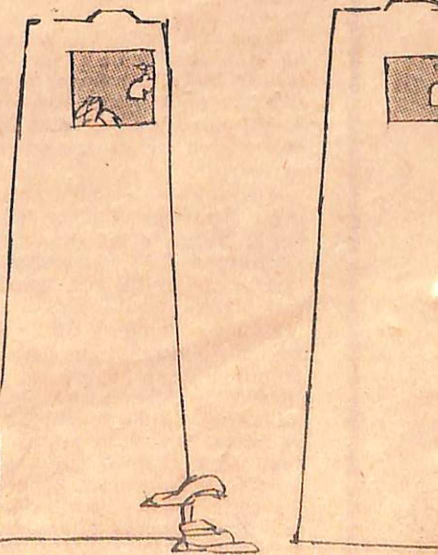
Suçlamayı yapanın önüne koyarsın telefonu, «Al arkadaş» dersin. «Çevir bir numara. Sen, aradığın yeri bulup konuşmayı başar, ben dinlediğimizi kabul edeyim.»

Böylelikle hem aranızdaki anlaşmazlık giderilmiş olur, hem de bizdeki telefonların konuşup dinlenmeye yaramadığı ilk kez doğrulanmış olur.

İki papaz, antika kaçırırken yakalandı. — Gazeteler —

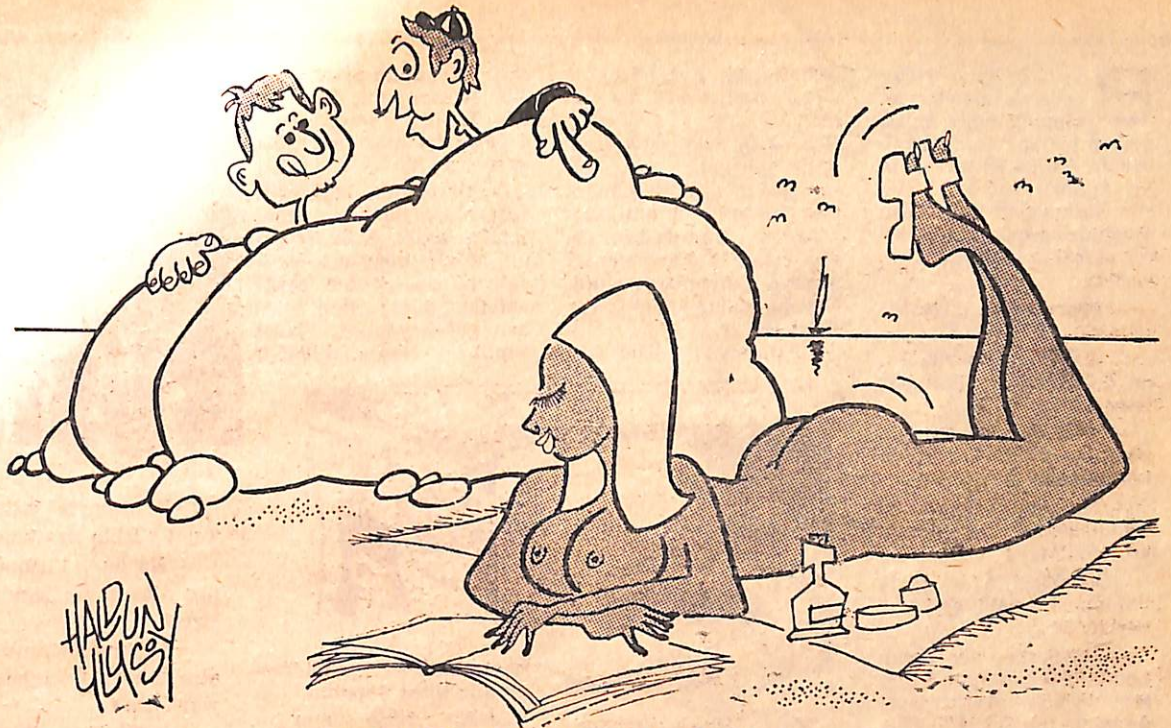

— Çok antika bir kadın...
— Aman papazlar duymasın, kaçırırlar ha!...

— Üst katlara

— Aman yaklaşma... «Esmer Bomba» derler ona!...

PERŞEMBE :

Orasını anladık

Ekonomi uzmanları açıklıyor: «1974'te, bugünkü fiyatları mumla arayacağız.»

Diğerlerini anladık bayım... Mumu neyle arayacağız?

CUMA :

Her şeyin bir usulü var

Yetkililer, son uyarılarını yapıyorlar:

«Sahipleri müşteri dövmeye devam ederlerse, Eskişehir'deki bütün barlar kapatılacak!»

Bir işadamında meslek bilgisi eksikliği oldu mu, zararı önce kendisine dokunur.

Gazinoyu kurmuşsun, müşteriyi bulmuşsun, anladık, yenilecek, içilecek, sonunda sıra dayak faslına gelecek.

Bir patrona yakışır mı müşteriye yumruk sıkmak?

Oysa en kolayı, İstanbullu meslektaşlarımız gibi fedai tutmak efendim, fedai tutmak!

Yoksa, kapatırlar elbet barınızı, pavyonunuzu.

CUMARTESİ :

Uyuyormuşuz vallahi

Keban doluyor, Keban bitiyor, Keban hizmete giriyor derken, birtakım şaşırtıcı haberlerle karşılaşmayalım mı!

«Keban'da meydana gelen çatlak, Kızılırmak kadar su akıtacak.»

«Keban'da bulunan yeni bir çatlak, Sakarya nehri kadar su götürecek.»

Bugünkü gazetelere bakıyoruz, bir çatlak daha keşfedilmiş.

Ohoo, Keban bitmiş de haberimiz yokmuş dostlar! Yok efendim, şu kadar zamanda dolarmış, yapım hatası olduğundan iyice doldu mu garanti taşarmış, lâf bunlar!

Keban çoktaaan bitmiş, yeraltı nehirleriyle gördüğünüz gibi dağıtıma bile geçmiş.

PAZAR :

Kuluçka makinası

Sırada bekleyen bütün Reform Tasarılarının görüşülüp kanunlaşmasiyle Meclislerimiz tatile girdi.

Hasetlerinden çatlasınlar, patlasınlar «50 yıldır çıkamayan reformlar birkaç günde hiç çıkamaz» diye olumsuz propaganda yapanlar.

Azmin elinden ne kurtulur? Çıktı işte. Boşuna sanayileşmiyor ya ülkemiz.

Elli yılda fabrikasını kurduk, yedi dakikada bir reform çıkararak seri imalâta koyulduk.

Az başarı mı bu?

Yeni tip iltica

Karısına kızan Yunanlı, bir motorla Türkiye'ye iltica etmiş.

Haydi davranın bakalım politika sözcülüğü yapanlar. Kolları sıvayıp, bir isim de şu iltica olayına bulun.

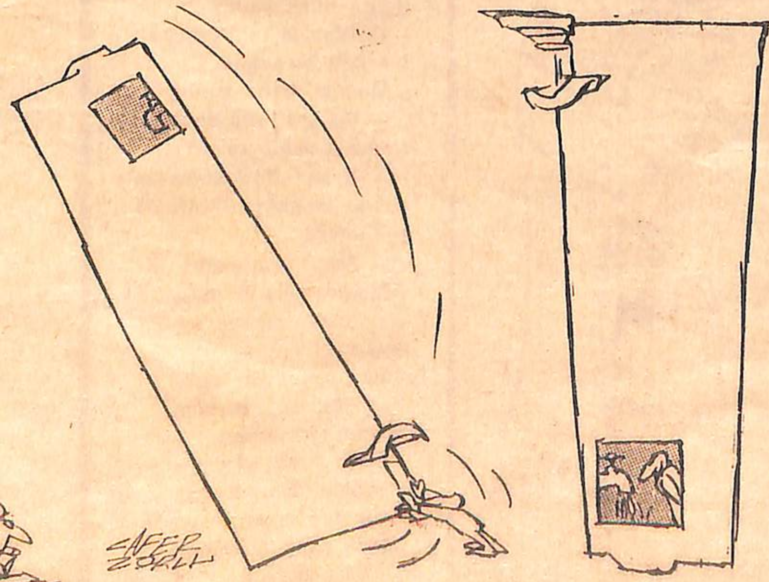
Geliş bir garip olmasa, biraz bizim de yardımlarımız dokunurdu ya, ne diyelim?

Uzun bir ağız dalaşmasından sonra adam, «Alıp başımı kaçacağım» demiş, karısı, «Cehenneme kadar yolun var» diye cevap vermiş.

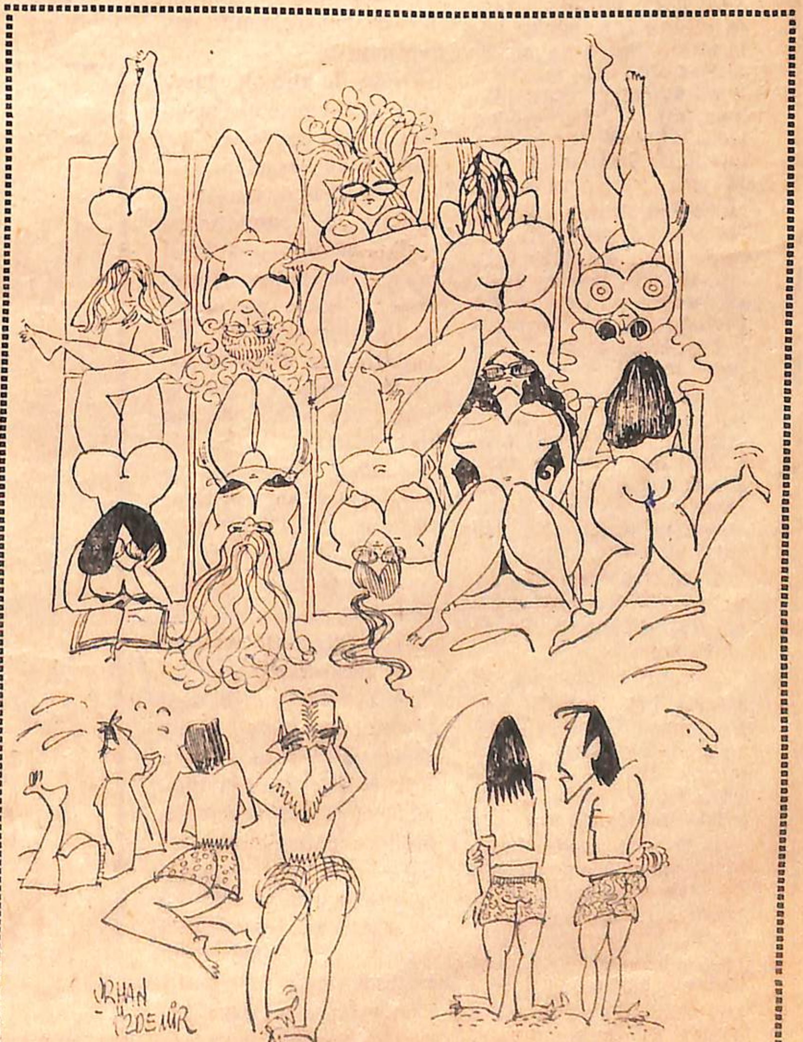
İşin garibi o kızgınlıkla rotayı mı şaşırdı ne, adam sahillerimize demirlemiş.

İsterseniz gelin şuna «Ailevi iltica» deyiverelim gitsin.

Vedat SAYGEL

...mıyor. —

Yananlar ve yakılanlar!

Sağol Sağol Sağol Rüştü

Suavi Süalp

Bu olay kolay kolay geçecek olaylardan olmadığından anlatmakta bir sakınca görmüyorum. Toros Ekspresinde bir kompartmanda, birbirini tanımayan iki adam arasında geçen konuşmalar gerçekten ilgi çekici olacaktı...

— Pencereyi kapayabilir miyim?...

— Kapayın kapayın, bana dokunmaz... Rahatsız etmez...

— Sizi bir yerden gözüm ısırıyor. Londra'da bulundunuz mu?...

— Hayır, ben Londra'da bulunmadım ve orada şeytmedim...

— Olabilir... Londra'da bulunmuş olabilir s i n i z beyefendi...

— Kardeşim, ben şimdi Londra'da bulunmadığımı size söyledim. Ayrıca trende böyle rahatsız edici tiplerle karşılaşmaktan da hoşlanmam. Kitabımı okuyorum. Siz de beni rahatsız etmekten vazgeçip kitabınızı mı okuyacaksınız, yoksa pencereden mi bakacaksınız, yoksa yemek mi yiyeceksiniz, ne halt edecekseniz edin... Anlatabildim mi?... İşte o kadar.

— Yâni beyefendiciğim... Şey yâni... Ben kendim şimdiye kadar böyle tek başıma, yâni ilk defa trenle uzun bir yolculuğa gitmemiştim... İnsan yolculukta beyefendiciğim, yâni karşısındaki ile münakaşa, yâni muhasebe, yâni şey demek istiyorum...

— Haaa... Şey diyeceksiniz yâni, mükâleme...

— Evet efendim, yâni mükâleme... Karşılıklı konuşsak... Siz bana derdinizi açsanız. Ben size derdimi açsam... Karşılıklı konuşsak... Pencereden baksak... Biletçi gelince biletimizi kestirsek... Ne bileyim, yâni trende bir muhabbet olsun beyefendi. Ne bileyim, siz böyle elinizde kitap suratınız asık gideceksiniz, ben de böyle sıkılacağım değil mi?... Parmağımla filân oynayacağım, değil mi?... Doğru değil mi?...

— Kardeşim, size kaç kere söyledim değil mi?... Haaa... Ben sinirli adamım... Ben öyle her dakika, önüne gelenle konuşamam... Sonra sizin kültürünüz ne yâni?... Ne kültürünüz var?...

— Herkesin kendine göre bir kültürü vardır, değil mi?... Yâni ne demek istiyorsunuz?...

— Tabii kültürünüz ne? Meselâ ben Oksford ve Kembiriç'i bitirdim. Ve altıyüz bin sekizyüz lisan bilirim. Siz ne bilirsiniz? Sizin tipinizden belli... Alelâde bir tipiniz var...

— Teessüf ederim beyefendi. Beni belki alelâde bir tip buluyorsunuz... Kendinizi yüksek görüyorsunuz... Ne bileyim ben... Başka havalar yaratıyorsunuz... Doğru değil mi? İnsanların içi belli olmaz. Tipine bakarsanız, belki basit bir tip gibi görünür. Fakat onu deştiğiniz zaman...

— Sizin neyinizi deşeceğim? Beyefendi ben münakaşadan da hoşlanmam. Ben burada şu kitabı okuyacağım... Burada beni neden rahatsız ediyorsunuz? Nereye gidiyorsanız gidin. Şeyime kadar yolunuz var değil mi?...

— Beyefendi, sizin gibi tahsilli gibi görünen bir insandan böyle kelimeler beklemezdim. Bu vaziyette bir tuhaf oluyorsunuz...

— Nasıl olursam olayım. Yâni size kim olduğumu mu anlatacağım? Ben kimim biliyor musunuz?... Ben kimim?...

— Beyefendi, kim olursanız olun... Her halde bir memursunuz... Belki de bir bankanın komprezantısısınız...

— Benim kim olduğumu bilseniz, dudağınız uçuklar... Fakat size kim olduğumu söyleyemem...

— Vazifeli misiniz beyefendi?... Her halde polissiniz... Sivil giyindiğinize göre, sivil polis olabilirsiniz... Sonra pantalonunuzun arkasında bir kabarıklık var. O da tabancanız olduğunu gösteriyor... Tabancanız da var mı?...

— Evet tabancam da var... Fakat sivil polis de değilim... Başka bir vazifedeyim... Çok gizlidir...

— Her halde ajansınız...

— Ajan da değilim. Çok gizlidir diyorum ve kitabımı okuyorum...

— Yâni beyefendi beni tanımazsınız belki. Ben Şükrü Şekerpare... Bizim Eskişehir'de şekerci dükkânlarımız var beyefendi. Akide yaparız, lokum yaparız.

— Bana bak, sen şekerci de olabilirsin, lokumcu da olabilirsin... Ama benim ağzımdan öyle, şekerle, lokumla lâf alamazsın. Zaten bu kompartman husu-sidir. Kendime ayırttımdı. Biletçi rica etti, bir bay var, bu da gitsin dedi. Yoksa sizi attırırım. Ya susun, ya da...

— Beyefendi, beyefendi sustum... Sustum ama, sizden aşağı kalmam yâni... Öyle boğuşma vaziyeti olursa, sizden aşağı kalmam yâni... Ben eskiden güreş yaptım, boks yaptım. Sonra, bileğim kuvvetlidir yâni... İsterseniz bir bilek yapalım...

— Ha... haaa... Sen kiminle bilek yapacağını bilsen... Haaa.. beni bilekte Beykozlu Recep Pehlivan bile yatıramadı. Bilek yapacakmış. Ben adamın kolunu kırarım...

— Kolay zannediyorsanız, neyine isterseniz yapalım...

— Ulan senin neyine... Ulan neyine...

— Nâzik olun beyefendi! Ulan diye konuşmayın!...

— Sizin neyinize benimle bilek yapmak ulan!...

— Ben o kadar zengin değilim ama, ortaya yüzbin lira koyarım.

— Yüzbin lira mı?...

— Niye hayret ettiniz?... Tabii yüzbin lira koyarım.

— Ha ha... Yüzbin liranızı alayım mı şimdi ben sizin?...

— Beyefendi, yenerseniz alın tabii... Peki ben sizi yenersem?...

— —Ha haa... Siz beni yenemiyeceğinize göre bir şey koymam...

— Olur mu, siz de bir şey koymalısınız beyefendi...

— Ben de, ne bileyim... Saatimi koyarım.

— Beyefendi o saat tutsa tutsa ne tutar yâni?... Alt tarafı birbuçuk saat tutar... Yâni az...

— Altın zincirimi de koyarım...

— O da yüzbin lirayı karşılamaz... Ayakkabıları da koyun...

— Onları da koyarım... Başka?...

— Yâni beyefendi, cüzdanınızda kaç para var?...

— Yediyüz lira kadar... Haydi onu da koydum...

— Bütün üstünüzdekileri de koyun olsun... Oldu mu?... Buyrun...

— Peki yalnız elinizi dik tutun...

— Haydi... oldu mu, çat... Beyefendi ne oldu, yenildiniz...

— Nasıl oldu bu iş?... Ben yenilmezdim.

— Oldu işte, soyunun...

— Nasıl soyunacakmışım...

— Anlaşmamız vardı ya. Ben sizi yendim, soyunacaksınız... Siz beni yenseydiniz yüzbin lirayı alacaktınız... Soyunun...

— Soyunmazsam?...

— Döverim...

— Peki soyunuyorum. Ben böyle çıplak ne yapacağım?...

— Siz böyle çıplak burada duramazsınız. Hiç olmazsa üçüncü mevkiye gidin...

— Gidemem...

— O halde koridora çıkıp üç kere sağol Şükrü diye bağırın...

— Nasıl bağırırım?...

— Bağırmazsanız elbiselerinizi vermem.

— Ne diye bağıracağım?

— Üç kere sağol Şükrü diye... Haydi beyefendi sizi bekliyorum.

— Çattık be! Pekâlâ... Sağol Şükrü... Sağol Şükrü... Sağol Şükrüüüü!...

Bu bağırtıya bütün kompartımanların kapıları açıldı. Biletçi, kondüktör koşarak geldiler. Çırılçıplak adamı yakaladılar:

— Ne diye bağırdın?

— Bu bey sizi soydu ve sağol Şükrü diye bağır dedi.

— Ne münasebet memur bey... Kendisi deli galiba. Böyle bir istekte katiyen bulunmadım...

— Sen söyledin ya... Sonra bilek yaptık...

— Yakalayın. Tehlikeli bir deli bu adam...

Memur, bana sordu:

— Bu bey sizin kompartımanda değil miydi?...

— Evet... Birdenbire soyundu ve sağol Şükrü diye bağırdı...

— Sen bağır dedin...

Memur gene sordu:

— Sizin adınız ne öyleyse?...

Ben cevap verdim:

— Necmi beyefendi... Necmi Sinirbozan...

Öbür herifi giydirip götürdüler. Ben de Adana'ya kadar rahatça seyahat etmek fırsatını buldum.

Suavi SÜALP

— Hanım mı?.. Yukarda!..

GEÇİM DERDİ

O bana baktı
Ben ona baktım
Bakıştık...

O bana güldü
Ben ona güldüm
Gülüştük...

O beni sevdi
Ben onu sevdim
Seviştik...

O beni öptü
Ben onu öptüm
Öpüştük...

Oysa mutluluğumuz,
Uzun sürmedi bizim.

Ben onu dövdüm,
O da beni dövdü
Dövüştük...

Hasılı anlaşamadık bir türlü

Ben geçim dedim
O seçim anladı.

Sonunda o seçti seçeceğini
Ben ise hâlâ geçim derdindeyim.

ZİYA FİKRET YILMAZ
Kadastro Fen Memuru
KIRŞEHİR

BİRAZ BAKAR MISINIZ?

DENİZ TARAFINDAKİ KALE, GAZHANE TARAFINDAKİ KALE

KANADA istasyonlarından birinde, «Eddie'nin Babası» adlı günlük bir yayın var. Amerikan televizyonlarının kullanıp eskittikten sonra Kanada'ya sattığı programlardan biri. Bir skeçte Eddie şöyle diyor babasına:

«Bizim sınıfta ne zaman iki öğrenci arasında bir anlaşmazlık çıksa, ikisini de ortaya çağırır öğretmen; kendilerini değil, birbirlerini savunmalarını ister. Sözgelimi kalemi kıran, kalemin sahibinin ağzından konuşacak; kalemin sahibi de kalemi kıranın ağzından. Bu yüzden hiçbir anlaşmazlık uzun sürmez bizim sınıfta.»

Böyle bir şeyi on yaşında bir çocuğun ağzından duymak adamı epey sarsıyor doğrusu. İster istemez dirseğinizi dizinize, elinizi şakağınıza koyuyorsunuz. İki dakika içinde binbir şey geçiyor kafanızdan.

İki çocuk büyüyorlar. Biri şoför oluyor, biri yolun karşısına geçmekte olan bir yaya. Şoför önce frene abanıyor, sonra kornaya. Kolunu camdan çıkartıp bağırmaya başlıyor. Yaya susacak değil ya. O da kolunu camdan içeri sokup bağırıyor. Derken yer değiştirmek geliyor akıllarına. Şoför dışarı çıkıyor, yaya direksiyona geçiyor.

«Dağdan mı geldin?» diyor yaya oturduğu yerden. «Bir şey değil gebereceksin de adamdan sayacaklar. Ondan sonra ayıkla pirincin taşını.»

«Tabakhaneye tezek mi götürüyorsun?» diye bağırıyor şoför. «Hem geçiş hakkı yayaların, bilmiyor musun?»

«Bu kargaşalıkta kimin durup kimin yürüdüğü belli mi ki? Geçiş hakkı, duruş hukuku falan derken iki saati bulur Sirkeci'ye inmek.»

«Birinin üstünden geçme pahasına çabuk gitmek daha mı iyi yâni?» diye soruyor şoför. «Üstelik bir de neden deli gibi korna çalıyorsun?»

«Elimde değil birader,» diyor yaya direksiyonun arkasından. «Alışmışız bir kez. Üstelik bütün günün yorgunluğu var. Sinirler gergin.»

«Kimin değil ki?» diye içini çekiyor şoför. «Al benden de o kadar. Sen de haklısın birader.»

Yaya koltuğun sağına kayıyor, şoför yerini alıyor yine.

«Hadi, gideceğin yeri söyle de bırakıvereyim.»

Yayanın evine gelince, birlikte yukarı çıkıp birer akşam kahvesi içiyorlar.

Aynı akşam, başka bir adam evine geliyor. Karısının duvar gibi suratıyla karşılaşıyor. Sesini çıkartmadan yatak odasına gidiyor. Üstündekileri çıkartıyor. Pijamasının ceketini giyiyor, ağı sökük olan altını da kedi ölüsü taşır gibi ucundan tutarak mutfağa getiriyor:

«Birbuçuk aydır şu mereti dik diye diye dilimde tüy bitti be! İki paça neredeyse ayrılacak birbirinden. Hiç insafın yok mu senin?»

«Sökük pijama diktirmek için mi evlendin benimle? Sanki yaptığım bunca iş yetmiyormuş gibi...»

Adam büsbütün köpürüyor. Bağırıp çağırmaya başlıyor. Kadın kendini savunmak için kepçeye davranıyor. Derken, akılları başlarına geliyor. Koca, önlüğü beline bağlıyor; kadın da ağı sökük pijamayı eline alıyor.

«Birbuçuk ay oldu tam. Bir sey değil, romatizma olacağım.»

«Sıra düşmüyor ki dikmeye,» diyor adam. «Beş dakika boş vaktim olmuyor ki sabahtan akşama kadar. Çocukların derdi, yemek, bulaşık, çamaşır, ortalık temizlemek...»

«Peki ya ben ne yapayım?» diye elindeki pijama altını sallıyor kadın. «Bütün gün ekmek parası peşinde koşup yorgun argın eve dönüyorum. Karşımda bir güler yüz bulamadığım gibi pijamanın altı timsah ağzı gibi açık duruyor, nasıl bıraktıysam öyle.»

Boynunu büküp «Yemekten sonra onarırım,» diyor adam. Kadın gülerek önlüğü kocasının belinden alıyor. Fırtına diniyor.

Tazı, şimşek gibi atılıyor tavşanın peşi sıra. Tavşan kaçıyor, o kovalıyor.

«Kovalamasana,» diyor tavşan.

«Kaçmasana,» diyor tazı.

Tavşan kaçıyor, tazı kovalıyor. Araları kapanmaya başlıyor. Tam tavşan sıfırı tüketecekken, birbirlerinin postuna giriyorlar.

«Neden kaşıyorsun?» diyor tavşan.

«Can pazarı,» diyor tazı. «Ya sen, sen neden kovalıyorsun?»

«Gırtlak derdi,» diye açıklıyor tavşan, «Eğer arada bir, bir tavşan tutmazsam sahibim de beni yanında tutmaz.»

«Ama bana yazık değil mi? Hem bak, sana sahibinden daha yakınım ben. İkimiz de dört bacaklıyız.»

«Haklısın,» diyor tavşan. «Kaçma benden bundan sonra.»

«Olur. Ama sen de söz ver beni tutmayacağına.»

Tavşanla tazı kolkola giriyorlar. «Bağa gidiyoruz, dağa gidiyoruz...» diye şarkı söyleyerek kırlarda sekiyorlar.

Alın, kendi kendinize çoğaltın örnekleri istediğiniz kadar. Baştan belliydi zaten bu işin saçmalığa döküleceği. Bacak kadar çocuğun sözüne bakınca böyle oluyor işte işler. Dünyanın durup ters yönde dönmeye başlaması, bütün bu yukarıdakilerin olmasından daha kolay. Karşımızdakini savunmak şöyle dursun, anlamaya çalışacak vaktimiz bile yok ki. Kimimiz can derdindeyiz, kimimiz et derdinde. Biri olunca da öbürü olamıyor işte.

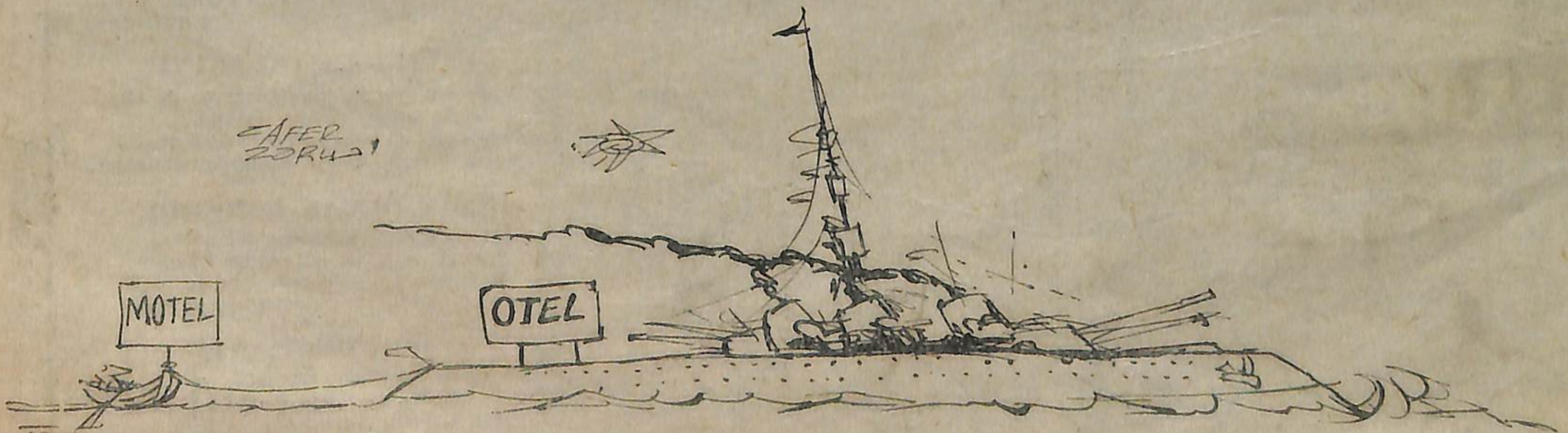
Sulhi DÖLEK

— Trafik kazalarında ölüm oranı artıyor. —

— Neyse, ucuz atlattık!...

Yavuz, otel haline getirilecek. — Gazeteler —

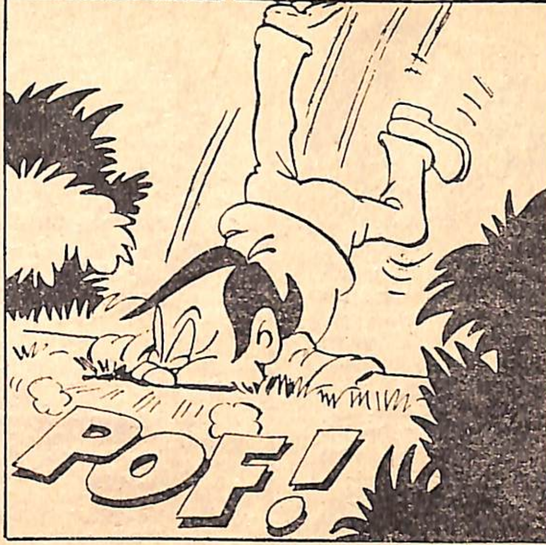
Yazısız

Bitirim Hafiye ŞABAN HOPDEDİK

CANİKONUN PEŞİNDE

mim uykusuz

9

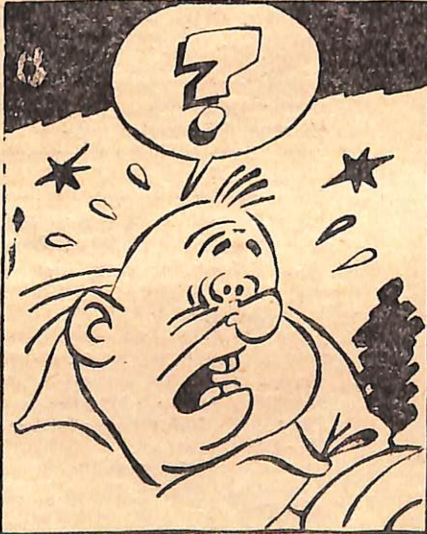

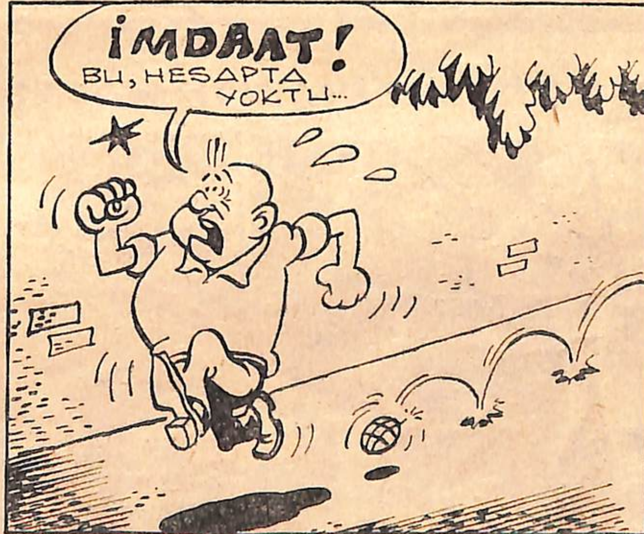

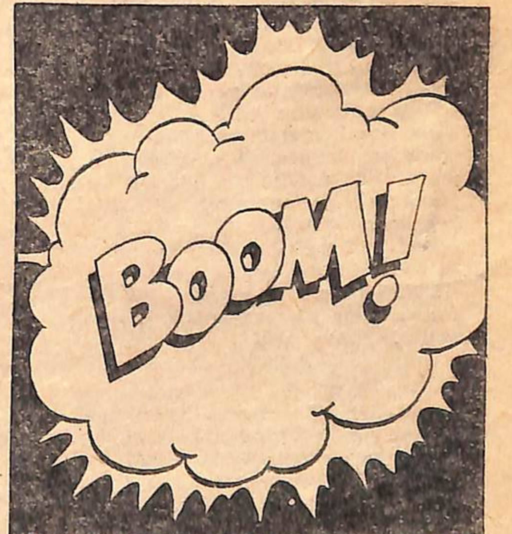

ONCA MALIN SADAKASI

NURETTİN TÜRKER

SON model Mersedes otomobil «yağ gibi» kayıyor, şehir dışına doğru ilerliyordu. Direksiyonda arabanın sahibi Sırrı Gün ve yanında da dün gece randevu aldığı bir kadın vardı. Sırrı Gün'ün göl kenarındaki garsoniyerine gidiyorlardı.

Evin bahçesinde arabadan inip kapıya geldiklerinde karşılarında Sırrı Gün'ün karısını buldular. Kadın, gayet sakin karşıladı ikisini. Kadını süzdü süzdü ve sonunda yavaştan başladı:

«— Kızım. Bir kendine, bir de şu adama bak. Altında otomobili, şehirde iki apartmanı, göl kenarında yazlığı, çiftliği, şusu busu. Ha, benim gibi de karısı var. Diyelim, yaşlıcayım da oynaş olamıyorum kocama. Varsın dilediği gibi yaşasın. Fakaat; senin gibilerle değil. Ben, kocamın yanında benden güzellerini göreyim ki içim rahat etsin. Senin gibiler karşıma çıkınca deli olup, şöyle ikinizi de parçalayacağım geliyor. Değer mi bu herif? Şuna iyice baktın mı, ha? Kendini harcamana yazık değil mi?»

«— Hamfendi. Size hak vermiyor değilim. Ama, iki kişi birbirini sevince bir üçüncü bu konuda fazla ileri gitmemeli.»

«— Sevince dediniz. Bayatlamış sözleri turfanda diye yutacak kimse yok burada. Şimdi sever, yarın başkasını da sever...»

«— Önemli değil efendim. Sevmek uzun ömürlü olmayabilir.»

«— İyi ama, işinize gelmeyen tarafı atladınız yine. Kocam gibi bir adama benden iyi, benden güzel bir kadın olursa demek istiyorum.»

«— Siz kocanızın yerine bu tercihi yapamazsınız ki...»

«— Bak kızım. Biraz kibarlık yapalım, işimizi güzelce halledelim dedik olmadı. Asfalta çık, kendine bir araba bul, yaylan burdan. Kocamı ben konuk edeceğim...»

Kadın, dediği gibi de yaptı. Tuttu kocasının kulağından içeriye çekti, sokak kapısını kapattı. Bu durumda ister istemez konuk bayana yol görünmüş oldu.

* * *

«— Vallahi inan arkadaşım...» diyordu Sırrı Gün. «Benim hanım böyle yapıyor. Kadınlığının asaletini düşürmemek mücadelesi diyor buna. Onu harcamama izin var, fakat kendisinden kat kat üstün olan biriyle.»

«— Siz ayrı yaşamıyor musunuz?»

«— Sekiz yıl boşanmak için uğraştım. Ayrıyız. Nafaka veriyorum. Karşılaştığım zaman da peşimi bırakmıyor. Eski alışkanlık. Kulağımı tuttuğu gibi dediğini yaptırıyor.»

«— Bunun zamanını da iyi seçiyor galiba.»

«— Öyle. Bakıyor ki yanımdaki güzel bir parça, ses yok. Ama, gözü tutmadı mı kulağıma yapıştığı gibi...»

«— Karın hasta olmasın?»

«— Yahu, hastalıkla ilgisi ne şu olayların? İnce hesap var bence. Kaç yıldır içersinden çıkamadığım ince bir hesap...»

* * *

Son model Mersedes o gün daha bir hızlı, daha bir güvenli yol alıyordu. Sırrı Gün'ün yanında görenin parmağını ısırtacak cinsinden bir kadın vardı. Hovarda gönlün en yüksenk rakkamı ödemekten çekinmeyeceği bir âfet idi bu. Nitekim, garsoniyerin kapısında durdukları zaman Sırrı Gün, karısını aradı. Kapıda değil de, bahçe duvarının gölgesinden çıktı karısı, geldi yanlarına:

«— Tamam...» dedi kocasına. «Sen içeri gir, ben iki çift lâf edeceğim şu dilberle. Yürü haydi, yürü...»

Sırrı Gün içeriye kaçarken kadın, dilber konuğuna döndü:

«— İçin rahat etsin, işin rastgitsin güzelim. Al şu yüzlük de benden.»

«— Bakın hamfendi. Şayet, aklınızda kötü bir düşünce varsa...»

«— Kızcağazım, kötü düşünce dediğin nedir ki? Bu heriften hayır yok bana. Kocadım ben. Ama, üstüme kokladığı çiçek de şöyle kimsenin kınamıyacağı bir şey olmalı değil mi? Sana şartlı, yeminli söz. Aklına ne baskını, ne şunu, bunu getir. Yeter ki iki saat dolmadan çıkma şu kapıdan...»

Kadın içeriye girip kapıyı kapamadığından Sırrı Gün sordu:

«— Vizeyi aldın mı?»

«— Evet. İki saat dolmadan çıkarsak halimiz duman.»

«— Anlamıyorum yahu. Anlamıyorum bu kadının derdi nedir?»

«— Kimbilir? Seni mutlu görmek istediği için belki. Hemen niye bir kötülük arıyorsun?»

«— Öyle. Kadınları anlarım demektense, anlamayıver daha iyi...»

* * *

Son model Mersedes, o gün garsoniyerin önünde durduğunda nöbette bekleyen Sırrı Gün'ün karısı hiç de güler yüz göstermedi. Sinirli adımlarla, iki eli belinde karşıladı gelenleri:

«— Bana bak herif...» dedi. «İki gün önce getirdiğin haspa değil mi bu? Yoo, işte buna gelemem. Getireceksen her seferinde bir başka olmalı. Karından başka gedikli peydahlamana izin veremem. Dünyanın parası, pulu olan bir adam böyle enayilik yapamaz. Yaparsa karşısında karısını bulur...»

Sırrı Gün anlamsız bir hoşnutlukla gülmeye başladı. Konuk kadın şaşkındı. Ne duymuş, ne de görmüştü böylesini.

«— Şimdi sen bekle iki saat...» dedi Sırrı Gün'ün karısı. «Bir kapıda aynı nöbetin iki kez tutulmayacağını anlarsın o zaman.»

Sonra tuttu kocasının kulağından:

«— Yürü bakalım içeriye, zevksiz herif» dedi.

* * *

Sırrı Gün'ün karısı da candan bir arkadaşı ile dertleşiyordu:

«— Daha garsoniyere gidip beklememe gerek yok...» diyordu. «Benim adamı hizaya soktum. Vallahi sıkı ise aynı kadını üstüste oraya getirsin.»

«— Ne yaparsın?»

«— Ah kardeş, ah. Ne yapacağım. Kulağına yapıştığım gibi kapatıyorum eve. İki saat elimden çekmediği kalmıyor. Böyle olmaktansa...»

«— Kusura bakma ama, bunun sonu neye varacak?»

«— Yıllardır kıskançlıktan kan kustum. Günlerce, haftalarca elin şırfıntıları ile sürttü durdu da hanım, ne haldesin diye sormadı bile. Birazcık üstüne varınca da kavga çıkarttı. Daha daha mahkemelerde boşanmak için uğraştı. Yoo, gözüm açıldı. Boşanmam diye tutturunca apıştı kaldı. İstediğim nafakayı ödüyor. Ödüyor ama, yapacağını yapmaktan da geri kalmıyor.»

«— Sen de nafakanı artırsın diye...»

«— Sen benim gözüme iyi baksana. O alçak herif için katlanır mıyım bunlara? Nefret ediyorum ondan. Elimde bir yetki olsa o saniyede boğuveririm.»

«— Anlamadım?...»

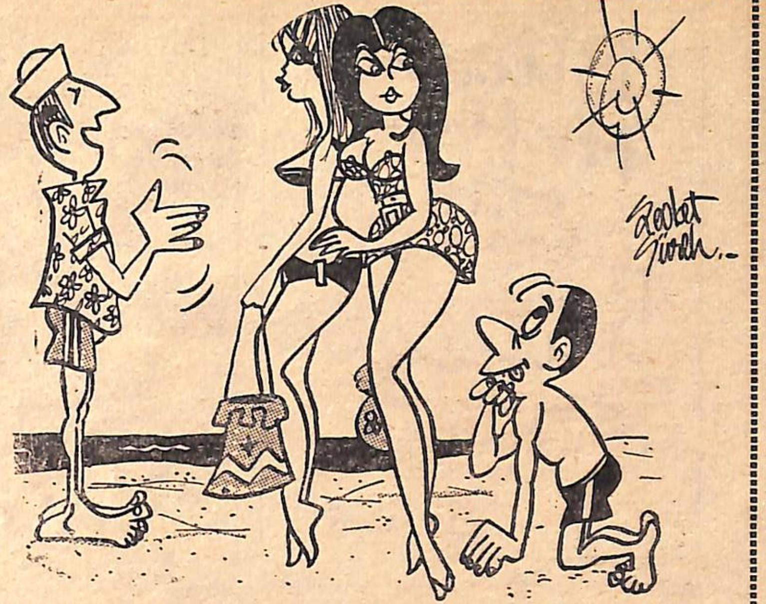
«— Meraktan eriyeceğine anlatayım da rahat et. Kırkının üstünde benim herif. İki yıl önce bir yazı okudum. Hani, kırkından sonra azana çare bulunmaz gibi ama, daha bir başkası...»

«— Çaresini mi yazmış?»

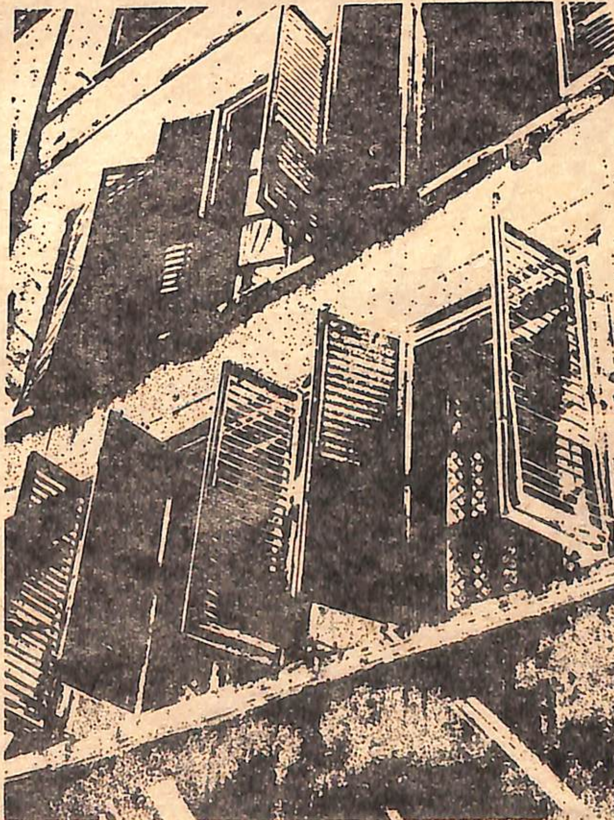
«— Öyle sayılır. Diyor ki o yazıda: Kırkını geçkin erkekler sık sık ve de başka başka kadınlarla ilişki kurdukları takdirde kısa zamanda ya felç olurlar, ya da kalbten giderler. Duydun mu?»

«— Demek mesele buydu?»

«— Ya, elimden gelse kadınları ben seçip koynuna atacağım. Öyle yorun, öyle yorun ki diyeceğim... Bu herif öldüğü zaman onca malın, mülkün sadakasını sizlere vereceğim...»

— Haa, arkadaşım mı?.. Alt yapı uzmanıdır da!..

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

(Basın: 20384 - A - 60206 — 92)

AKBABA

Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası

SAHİBİ : Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası

AKBABA TOTO OYNAYIN

5000

LİRAYA KADAR KAZANIN

Sevgili okurlarımız,

Bu sayımızdan itibaren yediden yetmişe hepinizin seve seve katılacağı bir yarışmaya başlıyoruz:

AKBABA TOTO

«AKBABA TOTO» yarışmasına katılmakla gülecek, düşünecek, eğlenecek ve

5000 LİRA

kazanabileceksiniz.

«AKBABA TOTO» yarışmasının konusu şudur: Her hafta Akbaba'nın arka kapağında beş renkli bir panorama yayımlanacak ve bu panoramada 1'den 6'ya kadar sayılarla gösterilen 6 karikatür ve ayrıca harflerle gösterilen diğer 6 karikatür bulunacaktır. 1'den 6'ya kadar sayılarla gösterilen her bir karikatürün, harflerle gösterilen bir karikatürle ilgisi olacaktır.

1'den 6'ya kadar olan 6 sayı AKBABA TOTO kuponundaki içi boş karelerde de bulunacak; ancak bu karelerin içine uygun harfleri karikatürlere bakarak siz bulup dolduracaksınız. Böylece karelerin içine sırayla doldurduğunuz harfler kelimenin çözümünü verecektir.

İsminizi ve adresinizi de yazdıktan sonra AKBABA TOTO kuponunu keserek bir zarfa koyacak,

Akbaba Dergisi Yarışma Servisi
Divanyolu — İSTANBUL

adresine yollayacaksınız.

Sevgili okurlarımız,

«AKBABA TOTO» oynamakla hiçbir şey kaybetmiyecek bilâkis hem eğlenecek hem de 5000 liraya kadar kazanabileceksiniz.

Yarışmamız onüç sayı sürecek ve her hafta değişik konuda karikatürlerle bir de AKBABA TOTO kuponu yayımlanacaktır.

Her doğru doldurulan kuponun karşılığı 25 liradır. Böylece yarışmaya katılan okurlarımızın 25 liradan 5000 liraya kadar kazanma şansları olacaktır.

Yarışma sonunda AKBABA TOTO kuponlarını doğru dolduran okurlarımız arasında noter huzurunda kur'a çekilecek, onüç kuponu da doğru dolduran,

5000 LİRA

kazanacaktır.

Ayrıca 12, 11, 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1 AKBABA TOTO kuponlarını doğru dolduranlar da 300, 275, 250, 225, 200, 175, 150, 125, 100, 75, 50, 25 liralar kazanacaklardır.

Okurlarımız bir AKBABA TOTO kuponu doldurup yarışmaya katılabilecekleri gibi daha fazla kuponla da katılabilirler. Fazla AKBABA TOTO kuponu oynayanlar fazla kur'a hakkı elde edeceklerdir.

Hepinize iyi şanslar, başarılar dileriz.

DERİVİT

yara
yanık
sivilce
egzama
uçuk
traş
sonrası
ve deri
iltihapları
için
LOKMAN
DERİVİT

(Benson Reklâm: 1 — 93)

MİLLETLER GÜLÜYOR

Sonunu beklemek gerek

Karısının salık verdiği ilâcı isteyen adam, umutla sordu:

— Bu ilâcın uykusuzluğu kesinlikle ortadan kaldıracağından emin misiniz?

Eczacı:

— Bilmem, dedi. Etkisini sizde göreceğiz.

— Canım, bir eczacı sattığı ilâcın hangi hallerde kullanılacağını bilmez mi?

— Valla mösyö, dedi eczacı, şimdiye dek şu istediğiniz ilâcı biz fare zehiri olarak satıyorduk da...

At bilir

Haraya giden yeni zengin, en azgın atlardan birini göstererek:

— Şu ata binmek istiyorum, dedi.

At bakıcısı cevap verdi:

— O halde elli frank ödeyeceksiniz.

— Paranın önemi yok. Elli franka bir saat mi binmiş olacağım?

— Başkasının işine karışmam bayım. Fiyatı tâyin etmek bana aittir. Ama sizi sırtında ne kadar tutacağı, ata ait!

— Ne olur ne olmaz, al şunları... Belki kocam geliverir!..

— Bir saat oldu hâlâ bir şey hissetmiyorum yahu!..

YAZISIZ

Dırdırdan uzak

Doğumunun yüzüncü yıldönümünü kutlayan büyükbabanın çevresini kuşatan dostları, uzun ömürlü olmanın sırrını öğrenmeye çalışıyorlardı. Biri sordu:

— Sigara içiyor musunuz?

Büyükbaba güldü:

— Ondört yaşımdan beri...

— Alkol?...

— Delikanlılığımdan beri içerim.

— O halde, dediler, yüz yıl yaşayabilmek için ne yapmalı?

— Benim yaptığımı, dedi büyükbaba. Seksen yıl önce karımla evlendiğimizin ilk gecesi şöyle bir karar aldık: Kavga ettiğimizde haksız olan hemen sokağa çıkacak, sinirleri yatışıncaya kadar dışarda dolaşacaktı. Hemen iki akşam sonra hiç yoktan bir kavga çıktı. Anlaşmamız uyarınca dışarı çıkıp temiz havada dolaştım, dolaştım...

— Evet dediler, sonra?...

— İşte ahbaplar, açık havada yüz yaşıma ulaştım!

Bal gibi biliyor

Öğretmeni sordu:

— Büyüyünce ne olacaksın?

— Ya ressam, ya yer silicisi, ya da doktor olacağım.

— Fakat bunlar birbiriyle ilgisi olmayan meslekler.

— Evet, öyle...

— Demek ne istediğini sen de bilmiyorsun?

— Nasıl bilmem?... Kadınları çıplak görmek istiyorum!

— Gıdı gıdı!..

Yapacak ne var?

Teğmen, bir aylık ere sordu:

— Vakit gece yarısı... Nöbetteyken bir gölgenin yerde sürünerek, nöbet tuttuğunuz yere doğru ilerlediğini gördünüz. Ne yaparsınız?

Kısa bir süre düşünen yeni er, cevap verdi:

— Hemen nöbeti gelene devrederim kumandanım!

Meslek sırrı

Yargıç, sanığa sordu:

— Karşılıksız çek yazmışsın, neden yaptın bunu?

Diğeri cevap verdi:

— Söyleyemem efendim.

— Neden söyleyemiyorsun?

— Bedava yaşamanın sırrını sonra siz de öğrenirsiniz.

Terfi

Yeni hizmetçilerinin evleneceğini duyan evin hanımı:

— Evleneceğine sevindik kızım, dedi. Ama bizi bırakacağına üzüldük doğrusu.

— Üzülmeyiniz efendim, diye cevap verdi hizmetçi. Yanınızdan ayrılmayacağım. Oğlunuzla evlenip, gelininiz olacağım!

Gizlenemiyor ki

Patron, gazinonun devamlı müşterisinin yanına sokularak:

— Affedersiniz, dedi, ama hatırlatmak zorundayım. Dün gece hesabı öderken, bir viski eksik yazdırmışsınız.

— Garip şey, diye bağırdı müşteri. Bütün şehir bundan bahsediyor! Dün gece arabamı çeviren bir trafik polisi de, bir viski fazla içtiğimi söylemişti bana!

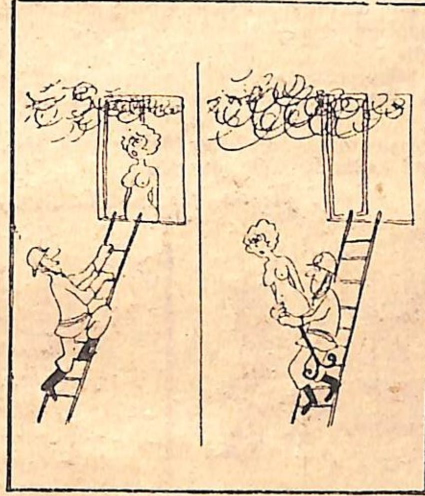

— «Daha küçüksün» ne demek? Er geç yapmayacak mıyım?...

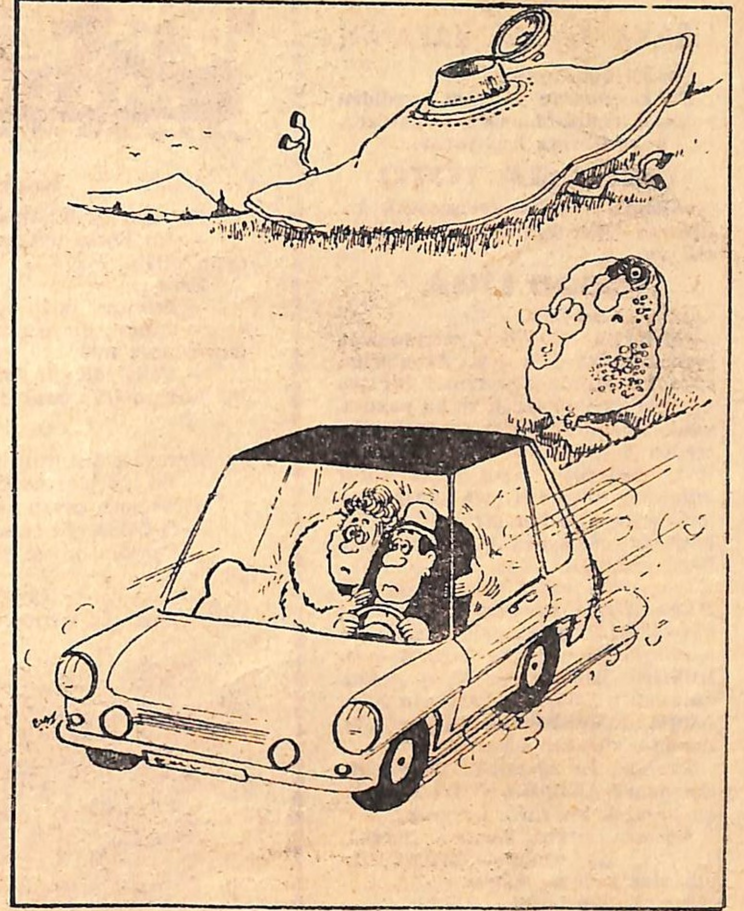
Dünya Karikatürleri

YAZISIZ

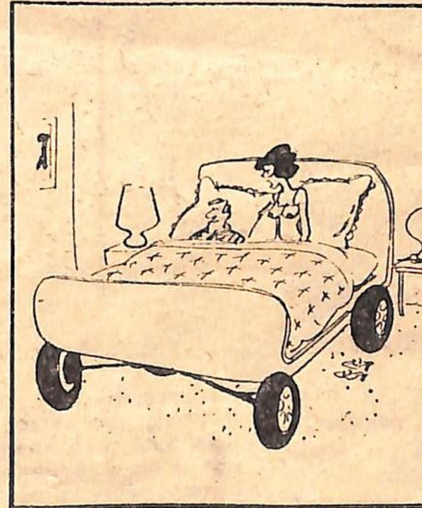
YAZISIZ

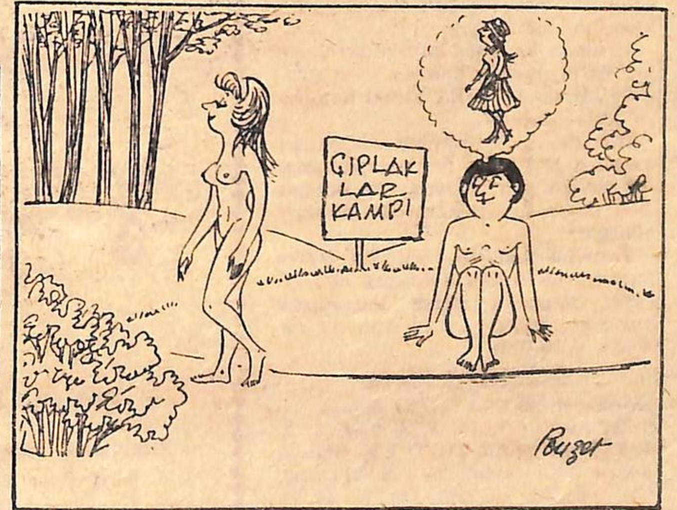
YAZISIZ

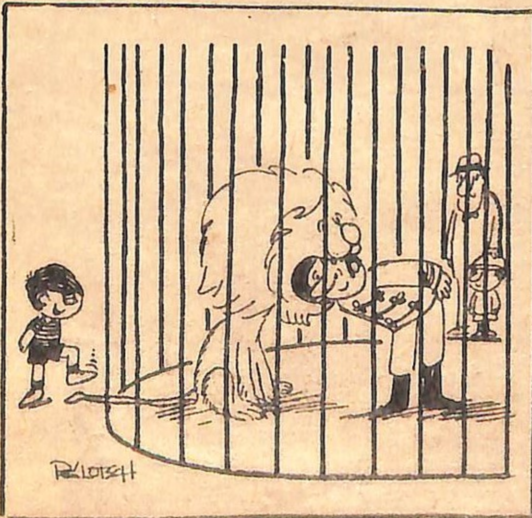
-EVİNİZE KADAR GELMEME İZİN VERİR MİSİNİZ?

-DURMADAN SEYAHAT ETMEKTEN BIKTIM ARTIK!

YAZISIZ

YAZISIZ

-GEL, BU TARAFTAKİ AVDAN DAHA ÇOK HOŞLANACAKSIN!

KATILIN!

yazdönümü sevinci İş Bankasının ikinci çekilişinde...

Türkiye İş Bankasının yılın ikinci çekilişinde 8145 talihliye dağıtacağı zengin para ikramiyelerinden kazanarak yazdönümü sevincine katılmak için tasarruflarınızı 7 Eylül akşamına kadar İş Bankasında çoğaltınız.

7 Eylül 1973

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans: 2151 — 94)

5000 LİRA

AKBABA-TOTO 1

İSİM : Feyzan Ergunt

ADRES : [handwritten address]

1	2	3	4	5	6
1	E	M	Z	U	M

AKBABA TOTO OYNAYIN, 5000 LİRAYA KADAR KAZANIN

Sevgili okurlarımız,

Derginiz AKBABA bu sayıdan itibaren yeni bir «AKBABA TOTO» yarışmasına başlıyor. «AKBABA TOTO» yarışmasına katılmakla gülecek, düşünecek, eğlenecek ve 5000 (Beşbin) liraya kadar kazanma şansına sahip olacaksınız.

Aşağıdaki panoramada 1'den 6'ya kadar numaralanmış 6 karikatür görüyorsunuz. (1'den 6'ya kadar olan bu sayılar AKBABA TOTO kuponundaki karelerin içinde de aynen bulunmaktadır.) Bu 6 karikatürle ilgili diğer 6 karikatür de çeşitli harflerle gösterilmiştir.

Buna göre hangi numaralı karikatürün, hangi harfli karikatürle ilgisi olduğunu bulup AKBABA TOTO kuponundaki 1'den 6'ya kadar sayılarla gösterilen karelerin içine uygun harfleri yazınız. Böylece kelimeyi çözmüş olacaksınız.

İsminizi ve adresinizi de yazdıktan sonra kuponu kesiniz ve bir zarfa koyup AKBABA adresine yollayınız.

Okuyucularımız her hafta bir AKBABA TOTO kuponu doldurup yarışmaya katılabilecekleri gibi daha fazla kuponla da katılabilirler. Fazla AKBABA TOTO kuponu oynayanlar fazla kur'a hakkı elde edeceklerdir.

Hepinize iyi şanslar, başarılar dileriz sevgili okurlarımız.

